

"FARUS"

REVISTA D'EL FAR D'EMPORDA

Núm:26

Novembre 2004

Preu:3€

Amb el suport de

Caixa de Girona

www.caixagirona.es

"FARUS"

REDACTORS

Sílvia Amall
Anna Bardera
Esther Bartolomé
Alba Bayés
Cristina Bayés
Sara Bayés
Marc Carbonell
Fina Company
Josep Maria Company
Jordi Company
Silvia Company
Maria Company
Esther Jofre
Judith Jofre
Rosa Maria Moret
Esther Palomeras
Mn Jaume Pratdesaba
Maria Rigall
Maria Sala
Xènia Semis
Arnau Sirvent
Sergi Tamayo
Teresa Teixidor

I A MÉS

L'AMPA
L'Ajuntament
L'Escola
La Comissió de Festes

PORTADA

Fotografia cedida per
Família Sánchez - Coll,
Juliol 2003.

CONTRAPORTADA

Fotografia cedida per Mas
PEpe. Curs Escola 1958-59
aprox.

IMPRIMEIX

Copisteria Esteve

EDITA

Associació Juvenil ATALAIA

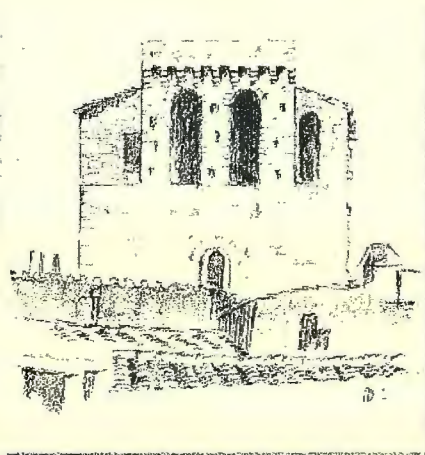
Amb el suport de:

Amb la col·laboració de

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

**Diputació
de Girona**

La Festa Major d'Hivern i el nou número de la Revista Farus han arribat. També altres activitats com l'espectacle musical, l'exposició de joguines, etc. un seguit d'actes que tant l'Atalaia com la Comissió de Festes preparem amb moltes ganes. Perquè? Per què existim per vosaltres, per fer amè un dia especial per tots, el nostre patró.

Aprofitem per comunicar-vos que, degut a la obertura definitiva del nou Ajuntament, tenim un nou local on reunir-nos, en un dels despatxos del Local Social que a més ens permetrà preparar tant bé com sapiguem activitats i projectes per a petits i grans.

Bona Festa Major !!!

L'Atalaia.

AGENDA

La fred ha arribat de cop, o potser no, però també la rutina dels dies d'hivern en que la mainada torna a l'escola, les vacances a la feina s'han acabat, els dies es fan més curts i ve més de gust passar estones a casa, potser rellegant la revista que amb tant il·lusió us hem preparat. Però durant l'estiu s'han fet moltes coses al nostre poble i ara us en faré un breu resum.

La Festa Major d'Estiu la vàrem celebrar els dies 4, 5 i 6 de juny. Destaquem la Marxa de la Guilla Roda-Fonts, els Contes de Festa per a la mainada i la Inauguració del nou recinte de la Casa de Vila, coincidint amb el Dinar Homenatge a la Gent Gran del nostre municipi.

Durant els mesos de Juliol i Agost es varen organitzar unes classes de Country a càrrec del Sr. Colls de Riumors a les que vàrem assistir molta gent del poble i que varen servir per passar més animats els calorosos vespres d'estiu.

El 31 de juliol al vespre, a la plaça del Veïnat de l'Oliva (Can Saurí) vàrem gaudir d'una cantada d'havanneres a càrrec dels Cantaires del Montgrí

Durant els mesos de Juliol, Agost i Setembre els nens del poble van poder assistir tots els matins al Casal d'Estiu que organitza l'Ajuntament de El Far d'Empordà.

Sara Bayés Quer, Novembre 2004.

Les coses importants de la vida.

Quan les coses de la vida ens superen, quan vint i quatre hores al dia no són suficients, recorda el pot de maionesa i el cafè...

Agafem un pot gran i buit de maionesa, i l'omplim lo de pilotes de golf. Després us preguntaré si el pot està ple. Sí, oi?

Després agafem una capsa plena de bolius i la buidem dins el pot de maionesa, els bolius omplen els espais buits entre les pilotes de golf. El pot està ple oi?

Agafem una capsa amb sorra i la buidem dins el pot. Per suposat que la sorra omple els espais buits d'entre els bolius. Està ple?

Ràpidament afegim dues tasses de cafè al contingut del pot i efectivament omple tots els espais buits d'entre la sorra. Fa riure oi?

Vull que s'adonin que aquest pot representa la vida.

Les pilotes de golf són les coses importants com la família, els amics, els fills, la salut, l'amor, coses que t'apassionen. Són coses que, encara que tota la resta ho perdessim, i només aquestes es quedessin, les nostres vides encara estarien plenes.

Els bolius, són les altres coses que ens importen, com la feina, la casa, el cotxe...

La sorra és la resta, les petites coses.

Si posem la sorra en el pot primer, no hi hauria espai pels bolius, ni per les pilotes de golf.

El mateix passa en la vida. Si utilitzem tot el nostre temps i energia, en les coses petites, mai tindrem lloc per les coses realment importants.

Para atenció per les coses que són transcendents per la teua felicitat.

Juga amb els teus fills, dona't temps per anar al metge, ves amb la teua parella a sopar, practica el teu esport o afeció preferida. Sempre hi haurà temps per netejar la casa, per reparar la clau de l'aigua...

Ocupa't de les pilotes de golf primer. Estableix les teves prioritats, la resta només és sorra.

I us preguntareu ...què representa el cafè?

Només es per demostrar-vos que no importa quant ocupada pot semblar la teua vida. Sempre hi ha lloc per un parell de tasses de cafè amb un amic.

Exemple:

1. Digues el nom dels cinc últims guanyadors del premi Nobel.

2. Digues el nom de les cinc últimes guanyadores del concurs mis univers.

Què tal ha anat? Malament?

El tema és: Ningú no recorda els guanyadors d'ahir, no hi ha segons llocs, ells són els millors del seu ram, però els aplaudiments se'n van, els trofeus s'omplen de pols. Els guanyadors s'obliden.

Ara contesta aquestes preguntes a veure com et va:

1. Digues el nom de tres amics que t'hàgin ajudat en temps difícils.

2. Pensa en algunes persones que t'hàgin fet sentir una persona especial.

Què tal ha anat? Millor?

La lliçó: Les persones que fan la diferència en la teua vida no són aquells amb les millors credencials, amb més diners o amb més premis...

La diferència la fan aquelles persones que es preocupen per tu, que et cuiden, que de moltes maneres estan amb tu.

Agafa't un moment per reflexionar. La vida és molt curta!

I tu? En quina llista estàs? No ho saps? Deixeu-me donar-vos una pista...

No esteu entre els famosos, però sí entre els que he decidit escriure aquest missatge.

Xènia Semis Teixidor

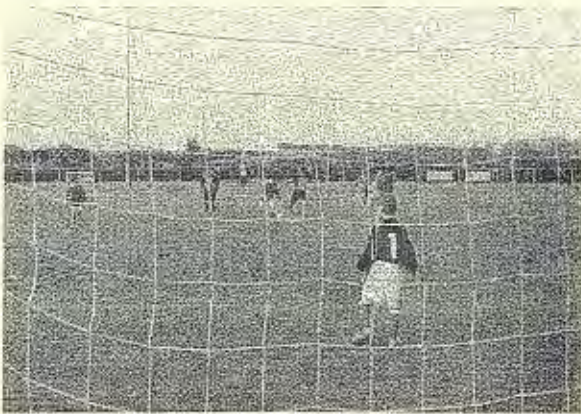
EL FUTBOL M'AGRADA EL FUTBOL M'AGRADA

ARNAU SIRVENT

Aquest any voldria explicar-vos que jugo amb l' U.E. Vila-sacra de futbol. Per casualitat també visc al carrer Vila-sacra d' El Far d'Empordà.

La meva posició habitual és la de porter. Som dotze nens i nenes: Laia, Adrià, Carla, Marc B., Marc, Biel, Aleix, Elías, Joseph, Karim, Ferran i jo mateix. Els meus entrenadors són en "Richy" i en Carles.

El passat dissabte dia 16 d' octubre vàrem anar a la festa d' inici del Jocs Esportius escolars de Catalunya, que va organitzar el Consell Esportiu de l' Alt Empordà .

Vàrem jugar durant més de dues hores a les pistes d' atletisme que hi ha al costat del

Castell de Sant Ferran.

Quan teníem set ens donaven beure el nois que hi havia en una "carpa" del Mc Donals.

El joc que més em va agradar va ser el futbolín humà i el mini hoquei. Però també va ser divertida l' última activitat, que va ser anar amb bicicleta per un tall gran de la pista.

També m' agrada el Barça i aquest estiu vaig tenir la sort de poder veure com s' entrenaven a Peralada mentres feien "l' stage" de pretemporada.

I finalment us voldria convidar, si us be de gust, a venir-nos a veure al camp del Vila-sacra. Quan juguen a casa, ho fem els dissabtes a les 12 del migdia.

El Far es mou ballant Country les nits d'estiu.....

Aquest estiu un grup molt nombrós de gent del poble (petits, joves , mares i pares, avis , amics,) ens hem trobat al centre social per seguir les classes de ball "COUNTRY i LINEDANCE que ha donat el professor Josep Colls de l'escola Amics del Ball del poble veí de Riumors.

L'activitat ha sigut un èxit superant les expectatives de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament . S'havia previst fer quatre sessions i al final van ser nou sessions que vam aprofitar de valent, el professor no va deixar que l'ambient s'afluïxés en cap moment, la passió que ell sent per ballar ens la va encomanar a tots. Tothom va seguir i complir amb el propòsit a la perfecció.

El fet de fer Country va ser casual , es podia haver fet qualsevol altre activitat , la qüestió és fer coses i fer que el poble sigui viu i que els seus habitants ens poguem relacionar i donar-nos aquestes petites estones de lleure comú per apropar-nos.

Aquest ball , el Country, arrossega tot un món de gent entusiasta al darrera , només us heu de connectar a pàgines WEB com :

Countrycat - Bojos pel Country
www.countrycat.tk

www.country-line-dance.tk

trobareu coreografies noves per a ballar , tota la música country que volgueu , agenda de tots els balls i trobades que es fan, entreteniments,....

L'ESTIU QUE VE ENS TORNEM A MOURE .. OK ?

Esther Jofre.

L'AJUNTAMENT INFORMA

Una vegada acabat el nou enllumenat de l'Oliva que va pujar la quantitat de 32.886 euros a l'empresa SIMSA hem adjudicat per concurs, la realització de l'enllumenat del nucli del Far a la mateixa empresa amb un pressupost de 100.022,31 euros, de manera que esperem que en breus dies els dos nuclis urbans del municipi ja comptin amb un bona, i no contaminant, il.luminació.

I passant de la llum a l'aigua, fer-vos avinent que en data 1 de juliol d'enguany el ple d'aquest ajuntament va aprovar inicialment el projecte d'adequació de la xarxa de distribució d'aigua potable, 2ª fase, amb un pressupost d'execució de 133.440, 04 euros i pel que hem sol.licitat una subvenció al Departament de Governació per a obres urgents.

També dins el capítol d'obres hem de fer esment a l'enderroc del dipòsit d'aigua que hi havia al costat de l'església, que ha suposat la recuperació d'un espai molt necessari pel poble. Així com que, a banda de les noves oficines de l'ajuntament, que varem poder inaugurar amb tots vosaltres, es va aprofitar l'avinentsa per asfaltar el carrer Fortià i la plaça de l'Ajuntament.

Com hauren pogut observar s'habilitat un nou espai per a la instal.lació dels contenidors d'escombraries que fins ara eren a la Plaça Major, ja que entre els molts inconvenients que suposava el seu antic emplaçament, s'hi afegien els problemes que tenien els camions de recollida per accedir a la plaça.

En el capítol de serveis, ja podem dir que el Far compte amb un servei mèdic i d'infermeria, aquest últim va entrar en funcionament el dijous dia 21 d'octubre, un nou horari, ja que a partir d'ara s'atendrà els dijous en lloc del dimecres i un nou local, el baix del nou edifici de l'ajuntament.

Per últim, fer-vos saber que la Comissió de Festes i l'Associació Juvenil Atalaia, s'han ubicat cadascuna en un dels despatxos que abans ocupava l'ajuntament dins el Local del Centre Cívic.

西安

Després d'uns quants mesos d'"haver menjat Fòrum de les Cultures per dinar, per berenar, per sopar i per fer el ressopó", que dic jo, si una cosa puc afirmar (sense entrar en debats sobre si les finalitats del Fòrum eren políticament correctes o no) és que tothom ha après el que són els "guerrers de Xi'an" o, com a mínim, els ha sentit anomenar. Aquest és el tema que vull explicar per a tots aquells que us hagueu quedat fascinats o encuriósits amb la història dels "guerrers de Xi'an".

Doncs bé, abans d'entrar a parlar dels guerrers hauria de situar-vos en el temps i en l'espai. Xi'an és una ciutat de la zona centre-nord-est de la Xina, una ciutat que per la seva posició estratègica va tenir un paper predominant en la història del "País del Mig" o *Zhongguo* 中国 (així és com s'anomena en xinès la Xina). La ciutat de Xi'an es troba en una zona de gran importància a nivell històric: la zona on va néixer la cultura xinesa: la zona de la vall del riu Groc o *Huanghe* 黄河 . Aquest riu va tenir una gran importància durant molts de segles, molta més que el riu Yangtse o *Changjiang* 长江 (literalment, "riu llarg"), que potser és el que coneixem més avui en dia.

El riu Groc rep aquest nom a causa del color que té, i aquest color groguenc és el resultat de la gran quantitat de sediments que porta, que procedeixen de la Terra de Loess. En conseqüència, el color groc ha tingut sempre una gran importància a la Xina i per aquesta raó els emperadors han anat vestits sempre de color groc. També per aquesta raó (i no pas pel seu color de pell) ens referim a ells com "gent de raça groga".

Xi'an, doncs, essent a la vora del riu Groc, va esdevenir un dels epicentres més importants de la Xina. Per aquesta raó fou la capital de moltes dinasties al llarg de la història.

Però hem de tenir en compte que la Xina tal com l'entenem avui en dia, no existia en el primer mil·lenni abans de Crist. El territori que correspon a la Xina actual estava format per un seguit de regnes, cadascun amb el seu governant i amb la seva pròpia política.

Tots estaven encerclats per muralles de defensa per impedir que els altres regnes els ataquessin. A partir del segle VI a.C, aquests regnes van començar a atacar-se constantment els uns als altres: és l'època coneguda com "els Regnes Combatents", que van desaparèixer quan la dinastia Qin va vèncer tots els altres regnes i es va convertir, per tant, en la unificadora de tots aquells territoris. Les muralles que hi havia entre els regnes van desaparèixer perquè ja no calien. És la primera vegada a la història que es pot parlar d'una "Xina", nom que hem agafat d'aquesta mateixa dinastia, la Qin, que es pronuncia "txin" en xinès. Això fou l'any 221 a. C.

Bé, ja anem arribant al *quid* de la qüestió... Perquè els "guerrers de Xi'an", aquest exèrcit immens de soldats fets de terracota o terra cuita, es van esculpir per una raó molt important i comprensible: el primer emperador que va

unificar la Xina, Qin Shi Huangdi, havia assolit el màxim poder possible, el poder més gran que s'hagués tingut mai al món, i aquest poder s'havia de reflectir d'alguna manera un cop l'emperador hagués mort. Per tant, Qin Shi Huangdi va fer esculpir un exèrcit igual que el que tenia en vida: un exèrcit amb tots els graus de soldats, arquers, cavallers, etc. amb els cossos de cadascun d'ells fet a base de motlles. Les cares, però, són totes diferents. I això és el que ens deixa increïblement sorpresos: que no hi trobarem dues cares iguals i que encara no podem saber el nombre de soldats que formen part de "l'exèrcit de Terracota", perquè encara falten moltíssimes peces per desenterrar, peces que segurament estan trencades i que necessiten una gran obra de restauració. A més a més, cada un d'aquests soldats tenia les diferents peces de roba i de l'armadura pintades de colors, colors que avui s'han perdut, evidentment.

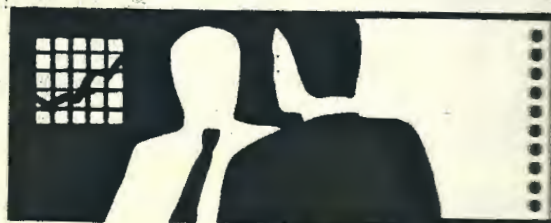
Actualment aquests soldats continuen al lloc on es van trobar, enterrats en un turó dels voltants de Xi'an. Estan coberts per quatre pavellons que impedeixen que es malmetin encara més, mentre el govern xinès espera el dia que tingui prou diners per a poder acabar de desenterrar-los i restaurar-los com Déu mana. No sé si tindrem la gran sort de veure-ho mai...

Silvia Company Salip

**L'HIPER
DEL
CALÇAT**

Carrer Mendez Nuñez, 53 - Tel. 972 50 63 51 - 17600 FIGUERES

Josep Pey i Noguera, s.l.
Assessor Comptable i Fiscal

c/ Vilasacra, 14
Tel. 972 50 88 61
Fax 972 51 12 84

17469 EL FAR D'EMPORDÀ
(Girona)

CAFETERIA - BAR ESTACIO

Plaça Estaci , 17 - FIGUERES Tel. 972 50 64 43

MAR ADENTRO

Qui més qui menys ha vist o ha sentit parlar de la pel·lícula *Mar adentro* que s'ha estrenat darrerament als nostres cines. La pel·li exposa una història que no podem evitar comentar, potser perquè parla sobre la mort, un tema del que ens costa enraonar obertament. El discurs enganxa molt malgrat que tots sabem el final i el que sorprèn més de tot plegat és que algú tan vital, tan carismàtic, amb una personalitat tan marcada i que es porta tan bé amb la gent, persegueixi d'aquesta manera la mort. Evidentment que és per la limitació física, però segurament trobaríem moltes altres persones que ni per la limitació física, ni per a res del món afrontarien, com a mínim amb tanta seguretat, una decisió irreversible com aquesta. El seu sentit de l'humor, el fet que sigui capaç de burlar-se de la seva pròpia situació, d'ironitzar sobre la mort, de fer bromes constants ens fa amena una qüestió que en alguns moments podria arribar a ser molt dramàtica.

Mar adentro explica la història d'un home que es passà trenta anys a un llit, omplint el seu oci no només amb la lectura, sinó amb la música, instrument fonamental per entrar en el seu món interior. Home serè, valent, algú capaç de plantar cara a l'adversitat sense perdre mai el somriure. Com deia el propi Ramón Sampedro: "Quan no pots escapar, aprens a plorar rient".

Hem de comprendre els seus atacs de còlera, la desolació i desesperació que crea el "vull i no puc", les evasions espirituals que s'inventa la seva imaginació per a somniar amb l'univers exterior i escapar d'aquesta habitació torturant, la seva evocació dels records feliços, la seva amistat, el seu radicalisme amb causa, la seva irremeiable i profunda soledat i la seva desarmant agudesia. L'ambient del mar ens dóna la sensació de vàlvula d'escapament, de llibertat, de viatge. Però alhora el mar és el que li va treure la vida, ja que és on va tenir l'accident. La línia de l'horitzó que mai s'acaba representa l'infinit, allò inassolible.

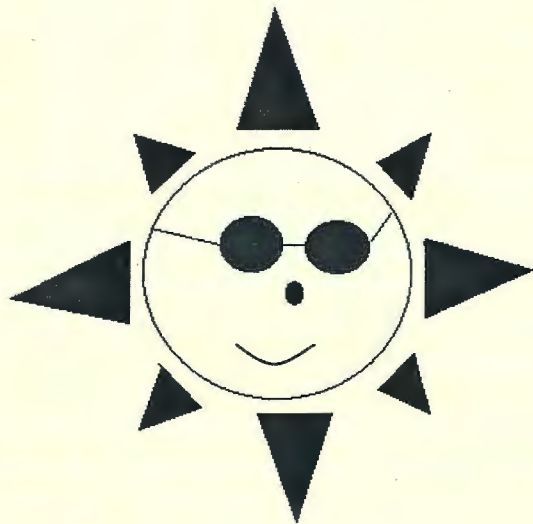
A part de tot això, *Mar adentro* es pot considerar en gran part també una història d'amor. Veiem la història de Ramón amb les dones que envolten el seu llit. L'amor protector que s'estableix amb Rosa, perquè ella venia a explicar-li els seus problemes. Amb Júlia, on percebem una connexió intel·lectual, comparteixen preocupacions semblants i concepcions totalment diferents de la vida i de la mort. Una altra és la relació pare-fill que s'estableix amb el seu nebot. També molt important la relació d'amor i desamor fraternal que Ramón i José mantenen. I finalment la relació amb la cunyada, d'absoluta complicitat, maternal, on quasi sobren les paraules perquè s'entenen amb una mirada.

És una pel·lícula que parla d'éssers humans i de la mort, del que dóna sentit o ho treu a l'existència. Cala fondo, és màgica, preciosa i terrible a la vegada. És una pel·lícula maca, intel·ligent, arriscada i narrativament molt hàbil, sobre un tema social d'enorme transcendència com és l'eutanàsia. Una guia per veure la vida des d'una altra perspectiva, amb una batalla per la llibertat personal i pel dret inapel·lable a decidir sobre les nostres pròpies vides. Tenim un debat molt important, encara pendent. Com ell mateix deia, i per cloure aquest escrit: "viure és un dret, no una obligació".

Maria Company i Coll

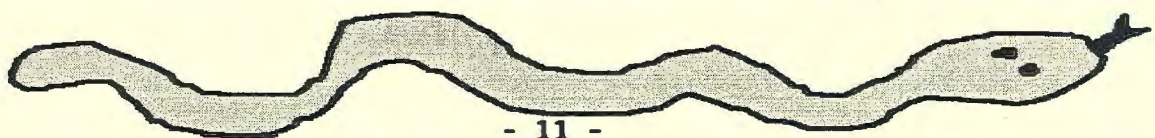
EL CASAL D'EL FAR D'EMPORDÀ

Aquest estiu, molts nens i nenes d'El Far d'Empordà, han assistit al casal del poble organitzat per l'ajuntament. Jo també hi vaig participar i tots plegats vam passar un estiu ben divertit. La mainada, des dels més menuts de tres anys, fins als més grans (i sembla estrany però els més trapelles), s'ho van passar d'allò més bé. Des de les nou del matí fins a la una del migdia, feiem tallers, jocs, balls i moltes coses més que si us ho haguèssim d'explicar tot, en faria una revista sencera! Els dimecres, però, era un dia especial. Gràcies a la col·laboració d'alguns pares que ens portaven en cotxes, ens n'anàvem tots plegats cap a la piscina de Vilamalla. Quan arribàvem, anàvem una estona al parc, després esmorzàvem i acabàvem de passar el matí dins l'aigua, que amb la calor que feia, és el que més venia de gust.

A finals de juliol, tant grans com petits van tenir oportunitat d'assistir a unes colònies a Can Oliver de Pontòs, on van conèixer altra mainada del casal de Vilamalla, que participava en les mateixes colònies. De fet, els monitors (tot s'ha de dir), ens ho vam passar tant o més bé que els nens. L'hora d'anar a dormir potser era la pitjor. Els petits ploraven, els grans no callaven i entre tots formaven un rebombori que deu n'hi do! Però tot i això, van ser tres dies molt intensos on vam poder dur a terme moltíssimes activitats.

També va ser el mes de juliol quan es va organitzar la trobada de casals. Aquest any va ser a Vilajuïga. Nens, nenes, pares i mares, monitors i monitores i altres acompanyants vam participar a les activitats organitzades. Ens ho vam passar molt bé, i com a totes les trobades vam acabar ben remullats!

A l'agost, el que més feina ens va portar, va ser la preparació del festival de fi de casal. Balls, disfresses, decorats, cançons i mil i una coses més que el dia 21 d'agost, vam poder ensenyar als pares en el festival de cloenda que es va fer. Nervis, molts nervis de part de tots, però va acabar sortint un festival molt entretingut i sobretot molt original.

Després d'això, ja com a despedida, vam fer una excursió tots junts a Illa Fantasia, un parc acuàtic de Premià de Mar. Tobogans i més tobogans, de totes mides i colors, per a grans i per a petits. Tots vam poder disfrutar d'aquest dia amb molta il·lusió.

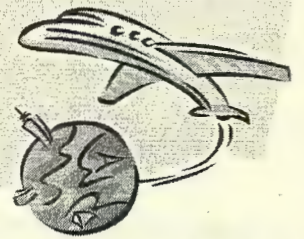
Val a dir, i això és el més important, que a part de ser una bona colla de monitors i monitores, també erem molt ben avinguts, i això permetia treballar molt més a gust. Fins i tot puc dir, que hi havia vegades que disfrutàvem més els grans que els petits.

Allargant el casal tot el que es va poder, el setembre eren una quinzena de nens els que hi participaven. Tot i siguent poquets també ens ho vam passar molt bé, iestic segura que la majoria (i jo incluída!) estan esperant que arribi l'estiu, que a part de tenir vacances poden anar al casal d'El Far (que com diu la cançó que els nens es van inventar), és el millor que hi ha!

Esther Bartolomé

El meu avi va anar a Cuba

Això és el que diuen els meus néts i es que és veritat que el mes de juny varem anar a Cuba , amb el meu marit (l'avi) i uns bons amics a ne'ls que els hi feia molta il.lusió fer aquest viatge.

El cas es que no sabiem gaire a què anàvem. Ens havien explicat que era un país absolutament desvallestat, que tenia platges fantàstiques, ens havien parlat dels cabarets, de les jineteres, dels balls cubans tant sensuals.....però gairebé ningú ens havia parlat del que realment varem veure i mai millor aplicat aquella dita popular, que diu que tot és segons el vidre en que es mira... Doncs el meu vidre m'ha fet reflexionar molt després d'aquest viatge.

Partint de la base que Cuba es una presó de mil km2 a on els que pateixen més el tancament de les fronteres , son els joves , que fruit de la política del comunisme , han pogut estudiar i llicenciar-se en més d'una matèria i que enlluernats per les notícies que els hi arriben de fora , sobretot pel turisme, es pensen que en el món capitalista , tot és molt fàcil i que podran tenir cases noves i cotxe i roba i comoditats , però no saben dels molts esforços que han de fer la majoria de famílies , per arribar a final de mes i complir amb totes les obligacions que ens imposa la societat de cosúm.

El jovent viu mirant al altre costat del mar on hi ha Amèrica i sols somien en agafar una "balsa "i creuar el golf.

La gent gran diu que mai havien estat tan bé com ara , doncs amb la dictadura de'n Batista , els pobres no tenien dret a res i en canvi ara , tenen dret a la sanitat i l'ensenyament gratuïts i de qualitat ,hem de pensar que tenen un índex de mortalitat infantil, que es un dels termòmetres per saber si la sanitat d' un país funciona , per sota del 1% i que no hi ha analfabets , aquests que son els dos pilars fonamentals de tota societat moderna , ho han prioritzat a moltes altres mancances que pateixen ,així mateix tenen assegurada la manutenció, una pastilla de sabó per persona i mes i un sou de 70\$ facis la feina que facis.

Però tanmateix és normal , que la gent jove que s'ha llicenciat en la matèria que sigui , no es conformi d'haver de fer de cambres , guies turístics, taxistes o qualsevol altre feina per la que no es necessiten tants estudis. ¿I per qué aquesta falta de llibertat de poder marxar a un altra país? doncs perque el Sr Fidel i Cia, no volen que dels diners que ha invertit el govern en formar aquests estudiants, se'n aprofitin altres països que no els hi ha costat ni un dòlar . Actualment la corda està molt tibant i no sé com acabarà perque segons ens varen dir alguns nois, ja estan cansats d'esperar.

Ens va cridar molt l'atenció els eslògans que hi ha a per tot arreu, d'aprofitament dels recursos: aigua, llum, transport, aquest últim, varem veure com per les carreteres paraven els cotxes que no anaven plens, i hi feien pujar la gent que s'esperava per fer aquell tros de camí.

Cuba té un paisatge molt verd per les plantacions de canya de sucre, de tabac i de pastures pel bestiar, unes vaques autòctones més petites que les frisonnes, però que de la llet en fan formatge molt bó. No varem veure en prou feines cap tractor i en tot cas ben rovellats. Totes les feines les fan a mà amb el matxet, des de tallar les vores de les carreteres, fins a segar l'herba dels camps., encare varem veure bous llaurant i ens va fer l'efecte que tornavem a quan nosaltres erem petits. Hi ha també molta fruita, mangos, pinyes, taronges, cocos etc, en fan amanides molt bones.

L'illa de Cuba està creuada per dues serres no gaire altes que son selva tropical i la costa esta tota esquixada de illetes de sorra blanquíssima que anomenen caios a on es troben els esculls de coral en especial el negre que està prohibit d'agafar. Varem tenir la sort de poder-nos banyar en un mar de peixos de colors, com si estiguéssim a dintre de una peixera

La ciutat vella de L'Habana, és de gran valor patrimonial, doncs son edificis de l'època colonial preciosos però que estan caient perque no hi ha diners per restaurar-los. La ciutat nova es d'avingudes molt amples i ben enjardinades amb molts arbres de "Flamboian" que és l'arbre insignia de Cuba i que està florit tot l'any de vermell.

Hi ha molta gent demanant pel carrer, però no et demanen diners, sinó sabó, compreses, samarretes,llibretes i bolígrafs pels nens. Com a anècdota us explicaré que un noi de tretze anys va caminar sis Kmts al nostre costat,(tot el Malecón, per si algú hi ha estat,) per anar a buscar al hotel on teniem la maleta, un bolígraf que li havia promès. Per sort li vaig poder donar alguna cosa més perquè de veritat que s'ho mereixia.

He dit al començar que és un viatge que m'ha fet reflexionar molt. Quan veig la quantitat de coses que llencem aquí a lo que s'anomena primer món ¿ Hi tenim dret? Ara arribarà Nadal i els llums de la societat de consum, s'obriran al començar el mes de desembre tant si el món ho pot pagar com si no i les taules s'ompliran de menjars exquisits i picarem el tió i vindrà el pare Noel i els Reis a bomberdejar els nostres petits de consumisme antieducatiu i tant ens fa que hi hagi gent que les estigui passant magres, nosaltres ho tenim gairabé tot i dic gairebé, perque hi ha coses que no les compren els diners, com es la salut, el caràcter, la sort, els valors que ens fan més persones, no per el que tenim ni per el que fem, sinó per el que som.

Us puc assegurar que a Cuba hi ha molta pobresa material, no gana, però la gent té una dignitat, un bon caràcter, un agraïment., una resignació ...! que et queden ganes de tornar-hi per ajudar-los. Es un poble que ha patit molt primer els colonitzadors espanyols, despres els americans i ara els comunistes....Els hi desitjo molta sort perque ja seria hora...!

FINA COMPANYY

Dilluns 25 d'Octubre del 2004; Em planto

Vull un moment de pau i surto a fer un cafè. Estic sola i presento una tarda avorrida.

- Què prendrà?- diu una cambrera.
- Un tallat descafeïnat de sobre amb sacarina- contesto en veu baixa per por que algú ho senti.
- Sacarina?- diuen- Està molt prima.
- Un comentari gratuït i banal- penso.

El tallat crema, he fet un glop i amb prou feines sento el llavi inferior. Contemplo el bar: un bar de mala mort i rarament transitat. Les dues cambreres, amb els braços plegats, esperen nous clients i, mentrestant, es prenen un cafè amb llet.

Al meu costat, s'asseuen un matrimoni benestant d'uns quaranta anys. Es miren com si l'amor que havien sentit de joves no fos res més que fantasies de somnis de joventut. Em recorda el debat sobre l'amor platònic de la classe de filosofia del dilluns a la tarda: l'amor *celèstic* o *urànic*, el que va més enllà de la simple atracció sexual, perdura en el temps fins a convertir-se en *filia*, una gran i profunda amistat.

Parlen de la Sònia, filla seva probablement, i de la seva dificultat en trobar pis. És el problema de l'especulació immobiliària.

En Lluís, l'home, s'encén un cigarret mentre la Rosa, ella, es mostra reticent. *Fumar puede matar* i viure també mata.

Al fons del bar una dona sola amb un jersei verd, color esperança. Pren una aigua, em sembla veure malgrat la meva accentuada miopia. Sembla, precisament, que esperi algú ja que no para de mirar el rellotge groguenc de la paret. Du maquillatge indiscret: en calculo uns quaranta euros.

Entra un pare amb el seu fill, vestit amb el xandall de l'escola i demanen una bossa de patates. La cambrera els les dóna. Paguen i se'n van.

En sento tafanera. Sense voler-ho fico el nas a les vides d'aquestes persones properes i m'adono que són paral·leles a la meua. Paral·leles? Què dic? Vull dir similars, potser. Però no puc evitar-ho, no puc fer com si res passés pels meus ulls i com si no penetrés fins arribar als pensaments més profunds. Em sembla tot tant superficial en aquest moment, la vida de tots ells és tant monòtona i avorrida com la meua.

De cop, sento un desig molt fort de sortir corrents. No vull que la meua vida continuï sent així. Vull viure el moment però tinc por. De la mateixa manera que tinc por que mentre estiguen llegint aquest escrit maldestre i mal estructurat, penseu que sóc una simple adolescent que no coneix francament res de la vida. La meua vida no n'és d'avorrida, pensareu, voldria tenir menys obligacions i oblidar-me d'aquest estrès que em provoca insomni i ansietat. Només és aparença, necessitem el citat estrès per sentir-nos útils i fer quelcom per ser recordats. Però en Lluís, la Rosa, la Sònia i la noia del jersei verd han estat de sort. S'han topat amb l'estudiant mancada d'experiència que els ha immortalitzat.

M'aixeco i li dic a la cambrera:

- Em cobres?
- Sí, maca. Un euro.

L'hi dono l'euro i marxo. Surto al carrer i m'oblido de tot.

Alba Bayés Quer

Mar de fons

Les ones d'aigua encara freda, tafaneres de mena, s'apropaven suaument per veure el que la Isabel i jo anàvem fent, i ens mullaven els peus descalços i bruts de sorra. Nosaltres rèiem i comentàvem en veu alta la forma i el color de cadascuna de les closques de petxina que anàvem trobant. Les rentàvem, les eixugàvem amb la brusa i cap a la butxaca del jersei de llana fina que l'àvia m'havia obligat a posar en anar a buscar el berenar: *«encara no és temps per anar tot el Sant dia sense mànigues, és ben bé que ja ho diuen, qui no té seny no té fred!»* i ara aquella butxaca tan fonda ens anava d'allò més bé per anar guardant les curculles escollides, ja netes, eixutes i preparades per a fer un collaret.

M'agradaven els dies llargs en els que sortint de l'escola, el sol encara ens feia llum per poder jugar i córrer pels carrers del petit poblet de pescadors on m'havia criat. Anava a casa a buscar el berenar, que sempre era una llesca de pa amb oli i sucre, i llavors, sense voler escoltar el que l'àvia em deia, sortia al defora i em sentia com un ocell.

Aquell dia la Isabel i jo volíem jugar a ser princeses com les dels contes que ens explicava la nostra senyoreta. Totes anaven molt ben vestides i portaven joies i el cabell molt ben posat, i la Isabel va dir que si ens fèiem collarets de petxines nosaltres també ho semblàriem de princeses.

Ja gairebé havíem omplert la butxaca del meu jersei, quan vam veure aparèixer en Marià i els seus amics. Sabíem que s'acostaven problemes però vam continuar com si res no passés. Aquella colla de nens eren uns busca bregues. Nosaltres només teníem sis anys, però ells ja n'havien fet deu i els agradava atemorir-nos i fer-nos males passades per riure's de la nostra covardia. Jo ja n'estava tipa i aquell dia vaig decidir que no me'n pensava anar corrents. Feríem com si res, i a veure què passava...

- Mireu aquestes dues, tenen els peus tan bruts que se'ls han de rentar al mar perquè amb l'aigua que raja de la font no en fan prou!

Això ho deia en Marià, que era tan gras que semblava una bola, i tots els altres reien. Nosaltres teníem molta por i la Isabel, se li veia a la cara, només pensava en marxar, cames ajudeu-me, cap a casa. Però jo la mirava fixament:

- Com si no hi fossin! - havíem dit.

En Marià i els seus companys continuaven parlant i dient bestieses i rient de nosaltres, però cada vegada estaven més enutjats en veure que no els en fèiem cas.

- I què busqueu amb tanta fal·lera? Que potser hi ha monedes a la sorra? Oh! Però... si són closques! Mireu quantes que n'han recollit!

I llavors en Marià va arrencar el meu jersei de les mans de la Isabel, i va començar a escampar pel terra totes les petxines que nosaltres, amb tanta cura, havíem escollit.

Els altres reien i ens deien mocoses i... just en aquell moment, es va apoderar de mi una mena de fúria que fins llavors mai no havia sentit. Vaig córrer fins a en Marià, li vaig agafar el jersei d'una revolada i li vaig clavar un cop de peu entre cames. Ell no s'ho esperava, i entre la sorpresa i el dolor, es va quedar un moment aturat, sense saber què fer, i els altres van callar. De sobte, se li van començar a inflar les galtes i a canviar-li de color fins a estar totalment enceses de vermelles i cridant ben fort, va voler empaitar-me.

- Et mataré desgraciada, et mataréee!

I jo que em fico a l'aigua i començo a caminar ben endins, i ell que em segueix, i jo que encara vaig més endins i quan ja no puc caminar em poso a nedar i vull anar més endins, i la Isabel que crida que torni i en Marià que tira el cap enrera perquè cap gota no li entri als ulls, i una onada que li esquitxa tota la cara i ell que sembla que s'ha d'ofegar, i els altres que corren a treure'l, i ell que crida:

- *Ets desgraciada i boja com la teva mare! Tothom ho sap! Tot el poble en va ple!*
Bojaaaa!

Vaig quedar-me una bona estona dins el mar. Em va abraçar, em va protegir, i quan ja no em va quedar por, vaig anar cap a la Isabel que plorava com una magdalena asseguda a la sorra. Vam recollir les petxines que quedaven i vam anar-nos-en cap a casa.

Quan l'àvia va renyar-me perquè havia arribat a casa amb tota la roba xopa, no li vaig dir res. Em va fer canviar la muda entre renecs i lamentacions. Que si què havia fet ella per tenir una filla malalta i una néta tan poc obedient, que l'acabaríem matant a disgustos, que si no em tornaria a deixar anar a córrer pel poble en sortir de l'escola, que...

En arribar l'hora d'anar a dormir tota jo bullia, i em sentia fugir el cap. Les paraules de l'àvia semblaven llunyanes, com si les portés el vent :

- *No m'estranya que estigui malalta. Avui ha arribat tota molla com un peix!*

L'avi fumava amb la pipa i no deia res. M'amanyagava el cap amb les seves mans grosses i fosques. La meva mare també hi era. Escombrava el terra com si no se n'adonés del que passava. Era molt bonica i molt més jove que la mare de la Isabel. Tenia els ulls grans i profunds i el cabell tan llarg, que gairebé li arribava a la cintura. Feia anys que no se'l deixava tallar per ningú. Un dia ho havien provat mentre dormia però, es va despertar feta una fera abans que ningú li hagués tocat cap pèl, i gairebé els mossega de tanta ràbia.

La mare estava malalta. L'àvia m'explicava que estava malalta d'amor, que no tenia cor, que li havien robat i que per això no plorava, ni reia mai i parlava poc, sense entusiasme. Però al poble es deia que la mare era boja, i jo borda, perquè no tenia pare.

Aquella febrada em va durar més d'una setmana. Tot passava entre somnis, realitats, brous calents que em feia empassar l'àvia, manyagues de l'avi, i mirades furtives de la mare. A les vesprades arribava la veu més forta i alegre de l'oncle Quimet, el germà petit de la mare, que encara era fadrí i feia de pescador amb l'avi.

El dia que la febre em va deixar aixecar del llit, em vaig asseure davant del mirall que hi havia a l'habitació dels avis i ho vaig entendre tot.

Dels meus ulls en baixaren llàgrimes grosses i allò encara em va fer més real la certesa de la meva descoberta. No en va em deia Marina, i tenia els ulls del mateix color que ell i les llàgrimes salades. Jo no era borda. Era filla del mar, i el meu pare em va protegir, i em va acaronar el dia que en Marià estava disposat a matar-me.

Vaig esclafir a riure, i en mirar al mirall, vaig veure la mare que m'espia tot traient el cap per la porta que quedava darrera el mirall. Ella també reia.

Casa nostra estava situada a primera línia de la costa, i des de la finestra de l'habitació que compartia amb la mare, podia veure sortir el sol cada matí. L'estiu havia arribat i la calor era tan insuportable que no em deixava dormir. Em vaig adonar que la mare no era al seu llit. No era la primera vegada que en obrir els ulls no la veia al meu costat. Estava fora una bona estona i arribava amb la punta dels cabells molla i la pell amb olor de mar.

Aquell dia vaig decidir mirar per la finestra. En retirar les cortines, la llum de la lluna em va permetre distingir el seu cos, gairebé nu, que es submergia lentament entre les aigües. La mare estava malalta d'amor. Ho havia dit l'àvia. La mare tenia un amant massa gran per poder-lo abraçar amb només dos braços i dir-li a cau d'orella que l'estimava. Per això la mare estava tan trista, perquè estimar el mar no era cosa fàcil... La mare es passava les tardes cosint vora la finestra, i mirant-lo com si amb els seus dos ulls profunds, pogués abastar la seva amplitud. Llavors li venia la necessitat d'abraçar-lo, i a la nit, quan tots dormíem, s'hi embolcallava.

Aquell mateix estiu el mar es va compadir de la mare. Li havia donat una filla per distreure's, però la mare mai no n'havia fet cas de mi, ella estava obsessionada amb el seu amor, el mar.

L'avi va vessar llàgrimes molt grosses el dia que el mar es va quedar la mare per sempre. L'àvia no va dir res. Es va posar un vestit de color negre i no se l'ha tret mai més. A mi em van posar una cinta, també de color negre.

Fa més d'una setmana que dura el temporal. L'avi ja no hi va a pescar, però l'oncle Quimet, que ara ja no viu a casa perquè és casat, ho ha volgut provar i s'ha hagut de fer enrera. Ahir al matí un vaixell estranger es va embarrancar a la platja. És un petrolier i els tripulants han hagut d'allotjar-se a l'hostal del poble mentre esperen que el temps es calmi. Tothom hi ha anat a veure el vaixell però jo no. L'àvia en saber la notícia va córrer cap a casa i em va tancar a la meva habitació.

- Mentre aquest vaixell sigui al poble, tu no et mouràs d'aquí, i no se'n parli més!

He obert la finestra de bat a bat i la pluja m'ha mullat els llençols. He estirat el coll tant com he pogut i l'he vist, immòbil a la platja on la Isabel i jo anàvem a buscar petxines quan encara érem nenes. La gent l'envoltava. Hi devia haver tot el poble, i és que aquí no saben què fer els dies que no es pot sortir a pescar, i la novetat del petrolier ha servit per derrotar l'avorriment. No es parla d'altra cosa.

L'àvia m'ha deixat sortir de l'habitació perquè la tia Mercè, la muller de l'oncle Quimet, ha vingut de visita amb els cosins petits, la Lola i en Joanet. La tia també hi ha anat a veure el vaixell.

- Diuen que fins i tot és més gran que el de l'altra vegada, però a mi no m'ho sembla pas. Es clar que jo era una criatura, devia tenir vuit anys, i les criatures tot ho veuen gros!

Quan la tia ha marxat els he preguntat als avis si no era la primera vegada que un vaixell s'embarrancava a la platja del nostre poble. L'avi m'ha començat a explicar que feia quinze anys, un temporal molt fort també n'hi havia portat un de molt gran que s'havia avariat i navegava a la deriva. L'àvia ha tallat la conversa brusquement.

- És hora d'anar a dormir.

Realment l'àvia s'està fent vella. No entenc gens ni mica el seu comportament. Per què no em deixa sortir de casa aquests dies? Per què no em deixa parlar amb l'avi? Per què em fa anar a dormir tan d'hora? Jo no tinc gens de son! Torno a obrir la finestra, ja no plou i el cel està gairebé serè. Estiro el coll tan com puc: el vaixell encara hi és, la llum de la lluna me'l deixa veure, però ja no hi queda ningú mirant-lo, o potser sí?... veig una ombra ... no, deuen ser imaginacions meves. La finestra no és gaire alta. Puc saltar, anar a veure el vaixell i tornar a entrar sense que ningú se n'adoni.

En saltar m'he torçat una mica el turmell, però no ha estat res. Corro fins a la platja. Déu meu! És immens vist de tan a prop! Com m'agradaria pujar-hi... Em sento observada, però no hi ha ningú...

- "Señorita, ¿le apetece verlo por dentro?"

Miro amunt. Un jove que aguanta un llum em mira somrient. Deu ser el que fa la guàrdia aquesta nit. Li faig que sí amb el cap i em ve a buscar, em dona la mà quan pujo per l'escala i em diu que vigili a no caure. Té la meva edat, més o menys, i el cabell fosc i lluent, i els ulls com els de la mare, i la mà tèbia. De sobte estic molt contenta d'haver-me escapat de casa i de ser allà. M'explica cada cosa perquè serveix i llavors sortim a coberta. El cel ja no té cap núvol, és ple d'estels que em fan l'ullet. S'ha girat vent i m'adono que la cinta negra que em va posar l'àvia, quan el mar es va emportar la mare, m'ha voleiat. Vull agafar-la però no hi sóc a temps i se'n va, volant com un corb marí, i jo em quedo allí somrient, mirant el mar i sentint aquella mà tèbia.

CONSTRUCCIONES GUERRERO - NEGRO, S.L.

c/ Vila-sacra, 8
Tels. 630 993 815
629 710 523

17469 EL FAR D'EMPORDÀ
(Girona)

**COPISTERIA
ESTEVE S.L.**

**FOTOCÒPIES - FOTOCÒPIES COLOR - CÒPIES, AMPLIACIONS I
REDUCCIONS DE PLÀNOLS - ENQUADERNACIONS - PLASTIFICATS
SERVEI DE FAX - PLOTEJATS DE PLÀNOLS - IMPRESSIÓ CARTELLERIA
COLOR - ESCANEJATS BLANC I NEGRE I COLOR - IMPREMTA
SERVEI RÀPID A DOMICILI**

Copisteria Esteve S.L.

Plaça Creu de la Mà, 4 - 17600 FIGUERES

Tels. 972 67 15 51 - 972 50 86 81

Fax 972 67 15 51

e-mail: copyesteve@telefonica.net

---Desde Vilatenim---

Ja som a la tardor ja som a Sant Martí
Temps de recollir els fruits de les nostres Contrades
Les fulles groguegen, s'asequen i cauen
deixen els arbres ben despullats
preludi de l'hivern bé una mica temps de tristor.

Però aquest any serà diferent
perquè ja a les acaballes d'aquesta tardor
el Far s'omplirà de flors i d'alegria
perquè dues flors enamorades
s'uniran en matrimoni.

Així doncs el Far d'Empordà i Vilatenim
s'emparentaran o millor dit encara
es tornaran a emparentar
perquè al segle passat també a casa nostre
ho estavem amb a " Can Pinxo " amb
a " Can Pa Sec i amb a " Cal Moliner " ara
algunes d'aquestes famílies ja desaparegudes.

Desde Vilatenim, des d'aquest petit poble
o més ben dit encara des d'aquest antic Poble
et donem la més calorosa benvinguda

Des de Vilatenim Maria Rigall Galceran

SENSE IDENTITAT, de Marc Carbonell i Puig

En els últims anys, el municipi d'El Far d'Empordà ha experimentat un seguit de canvis que, des d'un punt de vista personal, no han contribuït gens al reforçament de la identitat com a poble, ans el contrari. Actualment s'estan duent a terme actuacions que indueixen impactes mediambientals importants i provoquen un desenvolupament totalment insostenible.

A GRANS TRETOS

L'actuació més rellevant, que actualment està en fase de construcció, és el Polígon Industrial, de dimensions desorbitades per un municipi com El Far. S'està executant un projecte sense tenir clar quin és l'objectiu que n'ha mogut l'interès. En aquests moments, l'única realitat coneguda és la desaparició de zones de conreu típiques del municipi (aspres, olivars,...) En aquest sentit, s'imposa avaluar la presumpta especulació del municipi contigu, Figueres, mancat de sòl industrial, que ocupa les rodalies per tal d'ampliar el seu domini (Vilatenim ja va perdre la batalla; qui serà el següent?)

La construcció d'una urbanització de cases adossades, totalment incompatibles amb la fisonomia d'El Far, ha trencat, des del meu punt de vista, amb l'harmonia d'un poble rural, hipotecant el seu desenvolupament com a tal. A més, aquest creixement desproporcionat amb el nucli antic, comportarà un consum d'aigua insostenible per les captacions públiques actuals (en aquests moments, l'aigua per a consum de boca no compleix el Decret 140/2003 que regeix els paràmetres de la qualitat d'aigua per a aquest ús). Així doncs, crec que aquesta política de creixement urbanístic és totalment errònia i insostenible. Sembla que la solució proposada per l'Ajuntament, és la propera annexió de la xarxa d'aigua potable d'El Far d'Empordà amb el subministrament de l'efluent del Pantà de Boadella, mitjançant una canonada procedent de l'ETAP (Estació Depuradora d'Aigües Potables) de Figueres. Al meu entendre, això és un detonant per a la pèrdua d'independència que s'imposa en aquest municipi.

La ubicació de l'EDAR (Estació Depuradora d'Aigües Residuals) del poble, una infraestructura indispensable per a un municipi en el segle XXI, l'era del medi ambient i del desenvolupament sostenible, és totalment desafortunada. Aquesta planta, que recollirà l'aigua residual del nucli d'El Far, de l'Oliva i del Polígon Industrial, està projectada en uns terrenys relativament propers al veïnat de l'Oliva, cosa que afectarà la qualitat de vida dels seus habitants, ocasionant problemes de males olors,... El cost de la xarxa d'aigua residual del Polígon Industrial és molt elevat, atesa la distància entre el Polígon i la problemàtica ubicació de l'EDAR. Per tant, amb un mínim increment del pressupost, la futura estació es podria ubicar, seguint el curs del rec del Molí, al final del terme municipal. S'han presentat diverses al·legacions al respecte, proposant l'enretirament d'aquest servei fins a límits de terme municipal, per tal de reduir l'impacte a la població. Cal manifestar que aquestes al·legacions no han estat contestades pel Consistori local i, per tant, es podria tractar d'un silenci administratiu.

QÜESTIÓ DE DETALL

Quan s'accedeix al poble des de Figueres, la carta de presentació que trobem no s'adequa a les expectatives dels farencs. Considero que una de les entrades principals del poble no és un bon emplaçament per a la deixalla.

El Museu d'Art Naïf, situat al Molí de la Torre, actualment ha tancat les seves portes per manca de públic. Des de l'Ajuntament d'El Far d'Empordà no es va divulgar suficientment. Al capdavall, era l'única oferta cultural del poble, cosa que hauria pogut significar una promoció important.

En una zona de closes propera al Veïnat de l'Oliva hi ha uns terrenys humits en els quals, fins fa dos estius, hi creixien una varietat d'orquídies salvatges que estan en perill d'extinció. Actualment, els recs d'escorrentia naturals circumdants d'aquestes closes pateixen l'aportació particular i incontrolada de gran quantitat de matèria orgànica en forma de sòlids en suspensió. Aquests, amb la seva deposició, provoquen la impermeabilització dels recs i la seva eutrofització, evitant així la filtració de l'aigua a l'aquífer, que alliberaria l'aigua superficial de les closes, per permetre el creixement de la vegetació autòctona i típica.

És evident que el que manca és la implicació directa de la diversitat d'idees dels diferents col·lectius que han de conuiu en el poble.

Aquest article no té cap més ànim que expressar una opinió personal vista des d'una doble vessant: un jove que resideix fora del municipi però que hi té vincle afectius.

Segons la meua modesta opinió, El Far d'Empordà és un poble sense identitat i, a més, no hi ha gaire persones que en siguin conscients. Així doncs, i degut a aquesta passivitat extesa per la defensa del poble, El Far, és un ferm candidat a convertir-se en un barri de Figueres i perdre la poca independència que li quedi.

Bibliografia: Treball de recerca titulat "Estudi del Cicle Integral de l'Aigua a l'Àrea de la Baixa Muga (Alt Empordà)", de l'IES Ramon Muntaner de Figueres.

Marc Carbonell i Puig
marc_carbonell@hotmail.com

SISTEMES I PRODUCTES

PROGRANGES, S.L.

Ramon Santaulària

TANCAMENT DE QUALITAT, REG AUTOMÀTIC
MENJAR I UTILS PER A PETITS ANIMALS
C/Hortes, 26 - FIGUERES-
Tel. 972 50 06 14 FAX 972 67 14 61
WWW.PROGRANGES.COM

PER A JARDINS

Sant Martí 2004

5, 6 i 7 de novembre

El Far d'Empordà

SALUTACIÓ

Hola amics:

Amb l'arribada del primer fred arriba també la nostra festa major que enguany se celebrarà els dies 5, 6 i 7 de novembre.

Coses curioses de Sant Martí ... Ja fa temps, a l'Empordà, els pares feien creure als seus fills que la nit de l'11 al 12 de novembre passava Sant Martí, vestit com un pobre al damunt d'un ase. Es veu que durant el seu pas deixava castanyes i altra fruita seca a la finestra dels nois i noies que s'havien portat bé durant l'any. Però per als qui s'havien portat malament els hi deixava els fems de l'animal! Abans de sopar, la mainada sortia al carrer bufant instruments de vent a fi que el sant els sentís i no passés de llarg. A l'endemà, tothom trobava allò que s'havia merescut. Com podeu veure, això és un avançament dels reis.

La comissió de festes ha preparat una programació variada a fi de complaure tot tipus de públic. Esperem que us agradi, i us convidem a tots a participar-hi.

Com és costum la setmana abans passarem a cobrar les quotes que seran de 10 € per les persones de 16 a 64 anys i de 5 € pels majors de 65 anys.

Us hi esperem!!!

COMISSIÓ DE FESTES

Hola amigos:

Con la llegada del primer frío llega también nuestra Fiesta Mayor que este año se celebrará durante los días 5, 6 y 7 de noviembre.

Curiosidades de Sant Martí... Antaño en el Empordà, los padres hacían creer a sus hijos que durante la noche del 11 al 12 de noviembre pasaba Sant Martí, vestido como un pobre, encima de un asno. Se ve que durante su paso dejaba castañas y otros frutos secos a la ventana de los chicos y chicas que se habían portado bien durante el año. Pero para los que se habían portado mal les dejaba el estiércol del asno! Antes de cenar, los niños salían a la calle soplando instrumentos de viento para que el santo les oyera y no pasara de largo. A la mañana siguiente, cada uno encontraba lo que se merecía. Como podéis ver, esto era un adelanto de los reyes.

La comisión de fiestas ha preparado una programación variada para complacer a todos los públicos. Esperamos que os guste y os invitamos a participar de ésta.

Como de costumbre la semana antes pasaremos a cobrar las cuotas que serán de 10 € para las personas de 16 a 64 años y de 5 € para los mayores de 65 años.

¡Os esperamos!

COMISSIÓ DE FESTES

Festa d'estiu 2004

INGRESSOS

QUOTES VEINS	2.375,00	395.167
PUBLICITAT	630,00	104.823
DINARS	3.877,00	645.079
BAR CENTRE CIVIC	300,00	49.916
CADIRES	447,00	74.375
TOTAL INGRESSOS	7.629,00	1.269.359

DESPESES

COPISTERIA ESTEVE	17,42	2.898
IMPREMTA	80,00	13.311
LA CAMPINYA -TABAC	60,00	9.983
EMILIANNA	5,44	905
GRUP D'ANIMACIO VA DE CONTES	170,00	28.286
ORQUESTRA GIRONINA	7.370,00	1.226.265
DINAR RANXERS	1.815,00	301.991
BEGUDES MUSICS	28,00	4.659
PASTISSERIA	350,00	58.235
GROS MERCAT	1.317,34	219.187
FLORS MERCAT	10,00	1.664
ESPRAI PLANTES	7,80	1.298
EL OLIVERONS -MARXA	205,00	34.109
AMENIDES	67,30	11.198
ESTAM FLORS	26,80	4.459
EMBOTITS SOLATGES	293,85	48.893
CARNISSERIA VILARRODA	24,60	4.093
ELS OLIVERONS	148,92	24.778
TOTAL DESPESES	11.997,47	1.996.211
DIFERENCIA	-4.368,47	-726.852
SALDO ANTERIOR BBVA	12.890,57	2.144.810
DEFICIT FESTA ESTIU	-4.368,47	-726.852
DESP.BANCARIES	-0,29	-48
SALDO FINAL BBVA	8.521,81	1.417.910

SANT MARTÍ 2004

Programa d'actes

DIVENDRES DIA 5

VESPRE: A les 10, al Centre Cívic, **CAPA I ESPASA** presenta **CLAK!**
UNA PARODIA...DE CINE.

DISSABTE DIA 6

MATÍ: A les 11, al Centre Cívic, **ESPECTACLE D'ANIMACIÓ**
INFANTIL.

TARDA: A les 4, a la zona esportiva, dos partits de futbol de màxima rivalitat, casades contra solteres i casats contra solters.
A les 7, al centre cívic, extraordinari **CONCERT** de festa Major.

NIT: a 2/4 de 12, **ANIMAT BALL**

DIUMENGE DIA 7

MATI: A les 12, **OFICI SOLEMNE** amb acompanyament d'Orquestra.
Tot seguit dues **SARDANES** a la Plaça Major.

TARDA: A les 5, a la Plaça Genís Subiròs **SARDANES** i seguidament al Centre Cívic **BALL DE FI DE FESTA.**

Tots els actes seran amnitzats per la Cobla Orquestra:

ROSALEDA

OBRES PIRINAIQUES, S.L.

Ctra. Figueres - El Far d'Empordà, Km 1
17469 El Far d'Empordà
Tel. 972-502716 FAX. 972-674197

**ESPECIALITAT EN CARNS A LA BRASA
OBERT FINS LA MATINADA**

EMPURIABRAVA

Poema dedicat al poble del Far d'Empordà el 06/06/2004

El Far avui celebra una festa gran
la festa bonica la de la gent gran

Hem anat a missa i a l'inaguració
hem vist el poble hem força unió

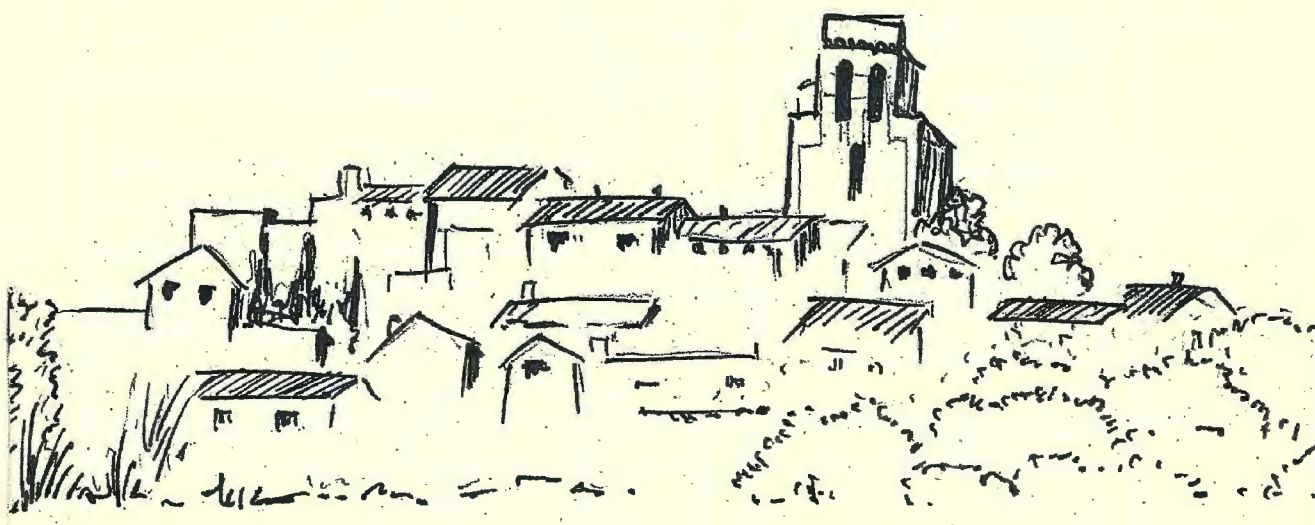
Fa un dia radiant i molt lluminós
Esperem com sempre poder menjar arròs

El poble d'El Far és molt bonic poble
és en un turó de l'Alt Empordà

Els que serveixen són molt eficients
i sempre procuren pel bé de la gent .

La gents'agermana per passar-ho bé
i nosaltres diem fins l'any que bé

Maria Sala

ALGUNES PINZELADES HISTÒRIQUES SOBRE ETIMOLOGIA I FOGATGES DEL FAR

Els fogatges eren els llistats on es censaven la majoria de les cases més importants d'un poble que havien de pagar tribut. Durant moltes centúries foren l'eina fiscal per excel·lència i a través d'ells tenim una lleugera idea de qui vivia al nostre poble i com s'anomenava.

Al fogatge reial del 1497 apareixen un total de 19 "focs" concentrats tots en El Far ja que no s'esmenta en cap cas el veïnat de l'Oliva. El càlcul de persones que vivien a cada "foc" o casa habitada és de quatre i mitja. Així, podem apuntar que vivien a El Far a finals del segle XV cap a vuitanta-cinc persones, una xifra relament molt baixa si la comparem amb l'actualitat que el poble ja ha sobrepassat els quatre-cents habitants.

Una altra dada que ens aporten aquests fogatges és poguer constatar els cognoms de l'època. Ramis, Camps, Renart, Poch, Terrades o Serra són cognoms que encara actualment són vigents i s'escriuen tal i com ho feien fa més de cinc-cents anys. En canvi, el cognom Vilafant s'ha perdut i només ens queda l'etimològic del poble veí de Vilafant. Sura és un altre cognom que avui dia està en desús, al igual que Dominga, Espert o Bauch. Els cognoms Oliveres i Olivera devien ser molt corrents a l'època, segurament degut a l'extensió d'oliveres que hi devia haver. Potser no és agosarat pensar que el veïnat de l'Oliva prengué el nom precisament basant-se en aquest fet.

Rosa M. Moret

Llistat dels caps de casa de Lo Far segons el fogatge de 1497:

En Pere Ramis
En Camps
Johan Vilafant
Sabestà Olivera
Anthoni Margall
Barthomeu Sura
Johan Ramis
Madona Dominga
Francí Renart
Johan Oliveres
En Poch
Feliu Oliveres
Barthomeu Terrades
En Terrades mayor de
dies
Madona Alguera
Johan Bauch
Johan Serra
N'Espert
Mossèn Guillèn prevere

Josep Iglésies. *El fogatge de
1497*. Fundació Salvador Vives
Casajuana, 1991.

Etimologia del nom del Far

844	Farus in comitatu Impuritano
844	Villa que voatur Farus in pago Empuritano
881-1115	Farus
1164	Far
1173	Far
1279	Ecclesia de Faro
1280	Ecclesia de Faro
1300	Loco de Faro
1316	Parrochia Sti. Martini de Faro
1338	in parrochia sancti Martini de Faro
1362	in parrochia sancti Martini de Faro
s.XIV	El Far
s.XIV	Ecclesia parrochialis sancti Martín de Faro
1449	El Far
1553	Lo Far

M. Josepa Arnall i Juan. *Toponímia medieval de
l'Alt Empordà*. Institut Estudis Empordanesos,
1981.

Critiquem i ens queixem molt sovint

Gairebé cada dia ens queixem d'una cosa o altra , i fins i tot de vegades més d'una en un mateix dia.

Criticar és molt fàcil, més ben dit encara, no ens costa gens.

Tot sovint tan homes com dones ens divertim criticant ja sigui a la feina o casa o amb els nostres. Tan ens fa el que diguin o pensin els altres però de vegades pot ser que hi hagi quelcom ofensiu.

És difícil trobar algú que mai hagi criticat tan sigui a persones com objectes com a llocs on hem anat.

Però encara és més difícil posar-nos al lloc de la persona que ha fet el que nosaltres critiquem. Que potser nosaltres ho fariem millor? Que potser nosaltres ho tindriem més fàcil? Que potser...?

De ben segur que tenim una altra manera de pensar o de fer les coses o si més no gustos diferents. És molt complicat que tothom estigui bé amb tothom i encara més que a tots ens agradi el mateix i que tots tinguem la mateixa manera de pensar.

També moltes d'aquestes persones a la curta o a la llarga s'han observat a elles mateixes i han rectificat, rectificar no és de burros sinó més aviat de savis i sempre que ha calgut han arribat fins i tot (alguns) a demanar perdó quan s'han adonat que podrien haver ofès algú altre.

D'acord que no tothom és igual però si ens parem a pensar quantes persones han acabat malament després d'una crítica o queixa? I el que fa més ràbia és que de ben segur que és per una simple tonteria que si hi parem atenció no té ni cap ni peus ja sigui de política de fútbol o de qualsevol altre animalada.

I d'aquest mateix fet de persones que han intentat si més no, rectificar a temps han hagut de girar sense haver obtingut cap ni un resultat .

Sílvia Arnall Figueras

@ La depressió nerviosa @

Es aquest un tema de conversa habitual en els nostres dies. Qui no té un familiar, un amic, un conegut que està passant o ha passat una depressió nerviosa?

No us parlaré aquí de l'aspecte mèdic o científic d'aquesta malaltia, sinó de l'aspecte humà, de les sensacions que viu una persona que ha caigut en una depressió.

Per començar, hem de diferenciar la depressió -entesa com a estat patològic o malaltia- de l'estar deprimit, entès com l'estat anímic baix. Aquest darrer cas és un trastorn emocional momentani causat per un disgust, un problema, un estat de dol, cansament, etc. Tothom té habitualment alts i baixos en l'estat anímic, fins i tot en un mateix dia podem passar d'un estat d'eufòria o optimisme a un altre d'apatia o pessimisme, des de que ens llevem fins que anem a dormir. Tot sovint fem l'expressió "estic depre", quan en realitat volem dir "estic desanimat". Els canvis de ritme entre els dies feiners i els festius solen produir alteracions d'ànim.

Parlem, doncs, de la depressió com a malaltia. És molt difícil expressar en paraules el que sent una persona afectada d'una depressió nerviosa. Gairebé tan difícil com explicar a un sord el què és la música. És difícil fer-ho entendre als qui no ho han patit en la pròpia pell.

Les causes i desencadenants d'una depressió poden ser diversos, físics, psicològics o emocionals: motius laborals, agotament físic, stress, malaltia mental, dèficit d'alguna substància a l'organisme, pèrdua d'una persona estimada, etc..

De vegades la persona no és conscient d'una depressió que pateix en estat latent, fins que de sobte es manifesta el trastorn externament.

Els primers símptomes poden ser diversos: insomni, nerviosisme, dificultat de concentració, irritabilitat, apatia, cansament, manca de gana, tristesa, suor, etc. També pot anar acompanyat d'un trastorn d'ansietat, una angoixa que es manifesta amb una sensació d'opressió física al pit i ofec, molt desagradable.

El malalt depressiu s'aïlla, no té ganes de parlar, perd l'autoestima, se sent vulnerable, vol estar sol, es veu desgraciat però no suporta que el compadeixin. Les persones del seu voltant voldrien ajudar-lo, però no saben com fer-ho, i se senten indefensos. Busquen solucions desesperadament, que el malalt potser rebutjarà.

El seu conflicte emocional li provoca una confusió mental a la que no és capaç de posar-hi ordre. Sovint es passa llargues estones contemplant un objecte amb la ment en blanc, sense decidir-se a fer un pas. Agafa uns papers o una altra cosa i els va canviant de lloc o de posició, sense trobar una solució satisfactòria.

Qualsevol acció rutinària que fins aleshores havia fet amb soltura i mecànicament, ara li provoca dubtes i inseguretat. Prendre una decisió el fa sentir com trobar-se davant d'una barrera insuperable. Persones hiperactives poden passar a una fase de passivitat total. Aquesta contradicció entre la pròpia personalitat i la personalitat alterada per la malaltia li provoca una lluita interna que és incapaç de superar per sí mateix.

Per regla general a primera hora del matí és quan se sent més angoixat, perquè no ha descansat bé, no s'ha pogut relaxar. La nit es fa eterna, si no pot dormir. El cervell és com una pantalla de cine a la qual es projecten diverses pel·lícules a la vegada. Les escenes i imatges viscudes i sensacions surrealistes es barregen a ritme de vertigen.

Al llarg del dia rep estímuls externs que l'ajuden a millorar el seu estat, i per aquesta raó cap al vespre està lleugerament més bé, tot i que se sent molt cansat.

Quan algú l'aconsella que acudeixi a un psiquiatre, poden reaccionar dient "que et penses que estic boig?".

Quan pren consciència de que està malalt i que necessita ajut mèdic o psicològic, fa el pas més important per començar a sortir del fons del pou. A partir d'aquí, els tractaments solen ser llargs, però cada petita millora alimenta les ganes de superació. És probable que l'evolució no segueixi una línia ascendent absoluta, sinó que hi hagi petits descensos i noves remuntades. A mesura que es torna a recuperar la confiança, creix l'autoestima. Aleshores és convenient reprendre les activitats habituals, per anar agafant seguretat i consolidar una nova estabilitat emocional.

A les persones que es trobin en aquesta situació només els puc recomanar que prenguin consciència que el nostre cos no és una màquina perfecta i que tenir una depressió és una cosa absolutament normal, sobre tot en aquests temps de conflictes, d'exigències, de competitivitat, d'estress. També vull dir-los que tinguin paciència i confiança en superar-la, però que no tinguin pressa, perquè recuperar la salut vol el seu temps i cada cas és diferent.

I el més curiós de tot és que quan hom se n'ha sortit i hi pensa fredament, es fa creus dels pensaments estranys i del bloqueig mental que tenia durant la malaltia.

JmCompany

**FUSTERIA
D'ALUMINI**

Subirós

Ballesteros

**Ctra. L'Escala Pont del Príncep
Tel. 50 00 85 EL FAR D'EMPORDA**

f'hàbit de la lectura

Tenir el costum de llegir és el que manca, o mancava fins fa ben poc, als nois i noies en edat escolar catalans i d'arreu del món. És tracta d'una generació que ha nascut, viscut i crescut amb la televisió, les consoles i els mòbils. És una generació a la qual no li atreïa la lectura, ja sigui d'un llibre, d'un còmic o de contes i llegendes.

Però tot això ha canviat des de la publicació del primer volum de Harry Potter. Es tracta d'un aprenent de mag que ha fet que tots aquests nois i noies, que tenien els dits a punt d'atrofiar-se de tants missatges i comandaments de les consoles, s'entusiasmin de tal manera que agafen el llibre i són incapaços de deixar-lo fins que no han acabat de llegir-lo.

És una passió que han adquirit gràcies a aquest llibre que fa que tornin a enganxar-se al plaer de la lectura. I això és una cosa molt positiva. Llegir és la manera més fàcil, còmoda i divertida que els nostres nois i noies tenen d'aprendre. Quan un llegeix inconscientment està aprenent un munt de coses: Cultura popular, ortografia, gramàtica, llengua, educació, convivència, solidaritat, etc. Hi ha moltes coses en els llibres de lectura que els professors no podem ensenyar en forma de lliçó, i si ho aconseguim segur que no engrescarem als nostres alumnes com a través d'una història.

Harry Potter ha obert un camí que ara pot seguir qualsevol altre llibre. Un cop l'hàbit de lectura ha ocupat el cor dels nostres nens,

amb qualsevol llibre podem engrescar-los i això farà que aprenguin, aprenguin molt i divertint-se, que això és el que importa. Però encara és més important que aprenguin per voluntat pròpia, que aprenguin perquè ells han decidit llegir.

Ens trobem en un moment en què els alumnes amb interès pels estudis està perdent nombre davant dels alumnes als quals estudiar no els agrada gens ni mica. Però, i ho dic perquè en conec casos, aquests alumnes que no volen estudiar també s'engresquen pel Harry Potter, també són capaços de, per exemple, llegir els tres primers volums en un viatge en tren a Eurodisney (l'Arnau) o d'adormir-se a la classe de català de les nou del matí per haver-se passat la nit llegint el cinquè volum d'aquest mag el mateix dia que va sortir a la venda (l'Àngel) o com

Hem de reconèixer que tot i no ser molt rigorós, és un llibre que ha aconseguit el que estava a punt de perdre's: les ganes de llegir d'una generació que ha de fer que creguem en el futur, que hi tinguem esperança.

Aquesta és una opinió molt personal, segurament no compartida per tothom, però convé reflexionar-hi i prendre consciència de la situació. De moment, el govern ja hi ha posat fil a l'agulla amb una campanya publicitària adreçada als pares incitant-los a llegir perquè si ells llegeixen els seus fills també ho faran. I des d'aquest humil article m'afegeixo a aquesta crida: petits i grans, llegiu!

Cristina Bayés Quer
Novembre 2004

El nom del nostre poble

Al llarg de la història, amb dos noms ha estat batejat el nostre poble: El Far d'Empordà i Alfar.

Tots sabem que de temps immemorials existia aquí un centre de ceràmica, potser des del temps dels romans, si es fessin segons quines excavacions aquí al poble potser sortirien restes de ceràmica del temps antics.

El nom actual, resultat d'una iniciativa del grup de joves. Fa menció al Castell - Mirador, instal·lat al cim de l'església romànica per obra d'un dels comptes de Castelló. Sense el consentiment de l'església i contra la voluntat de l'abat de Sant Pere de Roda es va tirar endavant l'edificació amb l'excusa de que sobre el dret de l'església encara està més amunt el dret a l'autodefensa del país. De totes maneres al construir-se el Castell - Mirador es va fer amb tot mirament, construint una filera de pedra negra allà on comença el castell perquè Església i Mirador no es confonguessin. El nom que li va donar el comte a la seva obra va ser Far. Després l'església va fer seu aquest nom, donant a la parròquia el nom de Farus, segons es llegeix en partida baptismal redactada en llatí.

Això no vol dir pas que ja en llengua vernàcula, d'ús del poble i de l'estament eclesiàstic, deixés de dir-se Alfar.

Va ser amb l'aparició del grup de joves, que ja no s'escriuria Alfar sinó El Far d'Empordà. Què va suposar per a nosaltres aquest canvi de nom? Doncs, tenir com a únic punt de referència aquella antiga edificació, el Castell - Mirador, de nom Far. I que s'hagi deixat per sempre en el nostre record l'haver sigut centre de ceràmica. La família, gestora d'aquest centre, pensem que va ser nomenada responsable del Castell - Mirador, amb títol de noblesa. Ens ha de veure la inscripció a mà dreta, entrant a l'església on apareix el nom d'Olericus, que vol dir Oller i que era prohoms del poble nostre.

Quina és també la importància que se li vol donar al nom avui adoptat? Davant la munió de pobles que ens envolten, volem ser reconeguts com el far de tots, Far de l'Empordà.

Mossèn Jaume Pratdesaba.

A MN. GUMERSIND VILAGRAN:

"Un home de fe que ha passat pel món fent el bé"

El passat 4 d'octubre va ser enterrat a Palamós l'estimadíssim Mn. Gumersind . Valguin aquestes quatre ratlles per rendir un sentit homenatge a un home que com va escriure Pere Madrenys al Punt Diari " que un capellà sense cap més càrrec que el d'haver estat bona persona tingui mitja dotzena d'esqueles en els diaris vol dir alguna cosa".

"ni orgull, ni revenja, només germanor i fem de l'església un punt d'unió"

Va saber ben bé transmetre aquesta manera de fer a tots els que vam tenir el privilegi de poder compartir amb ells estones més llargues o més curtes, tan se val. Un home que transmetia empenta i energia, però també pau i serenor.

Treballador incansable, inquiet i de gran cor va dur a terme moltes iniciatives sempre a favor dels més desvalguts , encara que de vegades en patia les conseqüències, quan aquests no sabien veure en ell un gran amic.

Tants amics i gent que l'estimava va anar recopilant al llarg de la seva vida que l'església de Sant Joan de Palamós es va fer petita. S'hi respirava un ambient barrejat de dolor per haver-lo perdut i d'alegria en saber que descansava en la pau de Déu. Tots teníem clar que si hi ha cel , ell hi havia entrat per la porta gran i que no calia resar per ell, ans al contrari demanar-li que pregués per nosaltres.

La missa va acabar amb les paraules de persones i institucions que havien estat al seu costat, i amb un gran aplaudiment quan el fèretre va sortir de l'església. Amb el cor encogit i les llàgrimes contingudes , perquè havia demanat que no plorés ningú, vam anar fins a la plaça que duu el seu nom. Una gran rotllana va envoltar el fèretre i tal com ell volia vam ballar-li una sardana...

Un petit homenatge a una gran persona.

JUDITH JOFRE I
COMPANY

QUÈ ÉS L'AGILITY?

La millor manera per començar a explicar què és l'agility és recórrer a la definició oficial d'aquest jove esport.

L'agility és un esport obert a totes aquelles persones que disposin d'un o més gossos, sigui quina sigui la seva raça, edat, talla, amb o sense pedigree...

Consisteix en que els gossos, conduïts pels seus guies, siguin capaços de superar diversos obstacles amb la finalitat de demostrar la seva intel·ligència, obediència, concentració, sociabilitat i agilitat. Aquesta disciplina requereix i posa en evidència la bona coordinació entre el gos i el seu guia. Cal que els participants tinguin les bases elementals d'una bona preparació en obediència i educació canina.

El recorregut de l'agility no és únicament una cursa de velocitat, sinó una competició d'habilitat i destresa. Es pot practicar com a oci o com a competició.

Normalment, l'arribada a l'agility sol ser casual, la majoria de vegades sorgeix a través de buscar algun tipus d'ensinistrament pel gos, d'haver vist alguna exhibició o bé de buscar alguna activitat per tal d'aconseguir donar sortida a tota l'energia que porta el nostre amic.

L'agility és una disciplina que combina a la perfecció una sèrie d'aspectes. Farem una llista dels més importants:

- Obediència (del gos cap a nosaltres)
- Sociabilitat i Educació (el gos aprèn a desenvolupar-se entre persones i d'altres membres de la seva espècie)
- Activitat (tant pel guia com pel gos ja que és un esport molt dinàmic)
- Superació (dia a dia es *lluita*, tant el gos com el guia, per aconseguir progressos i quan arriben tots dos s'omplen d'orgull)
- Entesa Guia - Gos
- I potser una de les més importants: JOC !! l'agility és un joc on tant el guia com el gos es diverteixen.

L'agility és una disciplina que permet a través del joc i de la diversió, aconseguir tot el que siguem capaços d'ensenyar als nostres amics de quatre potes. No és només obediència, és tenir un amic amb el qual et diverteixes, l'ensenyes i aconseguixes un rol molt especial amb el teu company de joc.

El material que s'utilitza per entrenar i competir està format per una sèrie d'obstacles que tot seguit us mostrem:

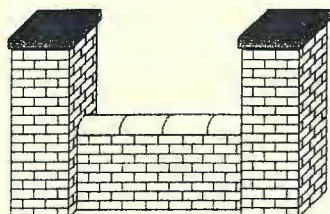
Salt

Balanci

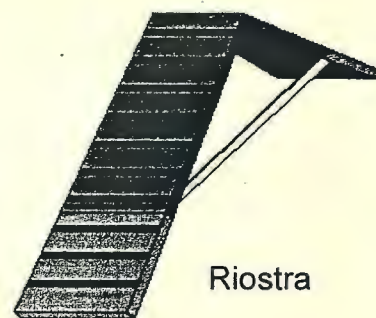
Salt de longitud

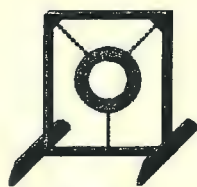
Mur

Pasarel·la

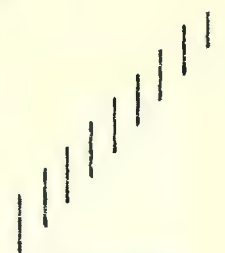
Riostra

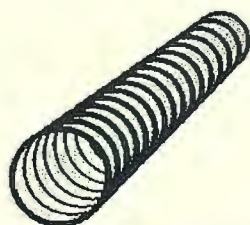
Roda

Taula

Slalom

Túnel rígid

Túnel cec

Aquests obstacles són el material de treball però aquí no hi és tot. No ens oblidem que el més important és, sense dubte, LES PERSONES I ELS GOSSOS.

Des de fa més d'un any nosaltres el practiquem amb els nostres gossos, en Nuk i en Complot, i ens ho passem d'allò més bé. Ben aviat, fins i tot, començarem a competir. Sabeu on el practiquem? A Bàscara hi ha un club d'agility que es diu Els Dimonis de Bàscara del qual us en donem una mica d'informació per a tots els que hi pugueu estar interessats.

Dimonis de Bascara

Club constituït des de finals de 2002, per 5 persones que fa molts anys que es dediquen a l'Agility. És un club esportiu (entitat sense ànim de lucre) sota les directives generals que regulen l'esport de la Generalitat de Catalunya (*cal esmentar que l'Agility a Catalunya està reconegut legalment i en tots els seus aspectes com a esport*). Actualment està format per més de 20 socis. Està inscrit a diferents campionats actuals: RSCE (Real Sociedad Canina de España) en tràmit, FEAC (Federació Espanyola de Agility i Educació Canina) i UCECA (Unió Catalana Esportiva de Clubs d'Agility). Les instal·lacions estan ubicades a Bàscara. L'Ajuntament els va cedir un terreny situat a tocar del poble, ampli i planer, amb espai suficient per aparcament i suficientment apartat per que el desenvolupament de l'activitat no repercuteixi en molèsties per els habitants del poble.

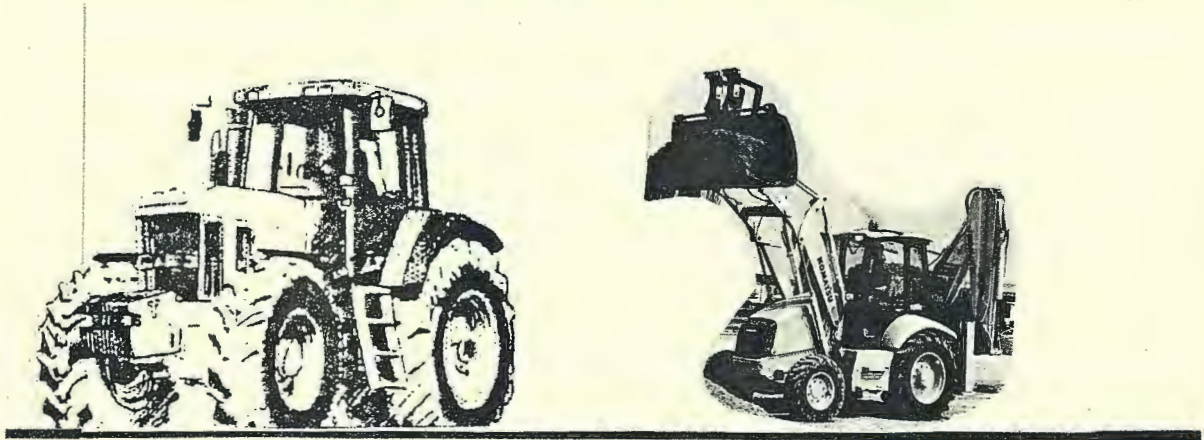
Per a més informació: www.dimonisdebascara.com

Sara Bayés i Sergi Tamayo, Novembre 2004.

SERVEIS AGRÍCOLES MASÓ S.C.

MIQUEL MASÓ RIGALL

C/ Pla de Sant Pau (CAN RIGALL)
17484 VILATENIM - FIGUERES (GIRONA)

Tel. 972 50 77 64
Mòb. 659 30 41 87

Daniel Martínez Quer

C/ Indústria, 3
17485 Vila-Sacra (Girona)
Tel. 972 50 75 37 · Fax 972 67 01 28

Frenètic

Tenia un dia d'aquells que no et ve de gust parlar amb ningú, ni fer res, perquè creus que tot és un desastre, i que ningú t'estima; perquè el noi amb qui sorties feia més de dos anys t'ha deixat, perquè els exàmens t'estan anant fatal, perquè et discuteixes amb la veïna, perquè et baralles amb el teu fermà i et mires al mirall pensant que res pot ser pitjor que el teu aspecte i que la teva vida no val la pena viure-la. Sona el mòbil i vaig decidir no contestar, sense mirar qui trucava. No volia haver de fer el paper davant de ningú. No volia haver de donar explicacions a ningú de perquè la meva vida era tant caòtica. Un cop fort a la porta fa que em giri "Et demanen al telèfon!" baixo l'escala lentament pensant que sigui qui sigui no valdrà la pena córrer. Que si decideixen penjar i no esperar la meva arribada serà molt millor. Quan agafo l'aparell rebo l'esbroncada per no haver contestat el mòbil i tot seguit una invitació per sortir aquella nit. Era una amiga que em deia que havien quedat tots per anar a un concert. Dic que no. Em nego a sortir amb les meves amigues. Em nego a moure'm de casa. Em nego a què ningú em vegi. Em nego a aguantar a ningú. Ja tenia plans per aquella nit. Un bany d'aigua bullent i anar a dormir d'hora. I, sobretot, estar sola. La meva vida no podia caure més avall, i jo estava disposada a què aquella nit no es pogués.

Quan em dispenso a entrar al bany, veig a la meva mare regirant l'armari de les fotos buscant no sé quin viatge massa llunyà perquè jo el pogués recordar. De sobte veig un dossier que m'és familiar. Me'l miro. L'observo atentament i el fullejo. M'aturo a una pàgina i començo a llegir: "Segueixo intentant somriure, ho aconseguiré. Vaig proposar-me oblidar-te i ara ja ho he fet". Ho torno a llegir sense saber qui és ni d'on ha sortir, però m'adono que és cert, que encara que la vida sigui una merda, o m'ho sembli a mi, no em puc quedar tancada a casa. Em quedo dreta observant a la meva mare i jo amb aquell dossier a les mans. Intento recordar a on anaven les meves amigues de festa. Em faig una dutxa ràpida, em poso un quilo de maquillatge perquè ningú s'adoni que m'he passat dos dies plorant i m'arreglo. Surto al carrer i intento recordar a on vaig deixar el cotxe. El trobo i començo a conduir fins a arribar al lloc on hi havia la

colla. Arribo tard i tota molla. A fora plovia molt. Són en una sala de concert improvisada sota una pluja d'estiu sobtada. Comença el concert. Em miro aquells nois dalt l'escenari, penso que no els deu conèixer ningú i que potser algun dia, amb l'ajuda d'una estrella, es faran famosos. Decideixo passar de les meves amistats i escoltar les lletres i aquella música, que tampoc sonava tant malament. De sobte, ostres !! Però si aquesta cançó la conec !! No m'ho podia creure. Les llàgrimes em queien sense ni adonar-me'n de l'emoció quan vaig descobrir que qui tocaven eren els mateixos que m'havien fet adonar que la vida és important. Que no et pots quedar tancat a casa sense fer res per canviar la teva vida.

Espero que la mateixa estrella que em va fer llegir aquella lletra guiï els FRENÈTIC fins al lloc a on mereixin estar. I que recordin sempre que jo els deuré el favor més gran de la meva vida perquè van aconseguir que jo tornés a somriure.

Anna Bardera

ESTAM
flors i
plantes

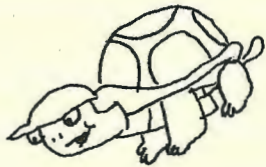
Subirós - Saballs S.L.

Servei Teleflora - Entregues a Domicili - Flors i Plantes Naturals i Artificials
Tots Tipus d'Ornaments Florals - Rams de Núvia, Esglésies
Corones i Coixins Funeraris - Disseny i Decoració al seu gust

Rda. Barcelona, 134 - Tel. 972 50 01 69 - FIGUERES

LA PÀGINA DE L' ESCOLA

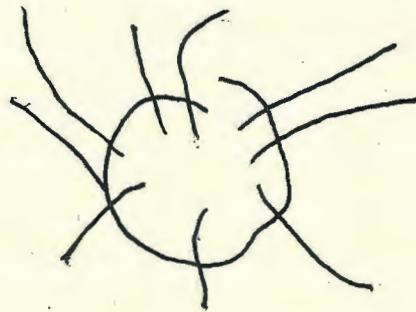
AQUEST ANY A P-3 SÓN 7 NENS I NENES: LA SHEILA, LA MARIA, L' ÀLEX,
L' EMMA, LA MÒNICA, LA LAIA I EN CARLOS.
ARA EXPLIQUEM COM ÉS LA NOSTRA CLASSE:

SOM LA CLASSE DE LES TORTUGUES.
LA NOSTRA MASCOTA ES DIU FLI.
ÉS UNA TORTUGA I L' ESTIMEM MOLT (EMMA).

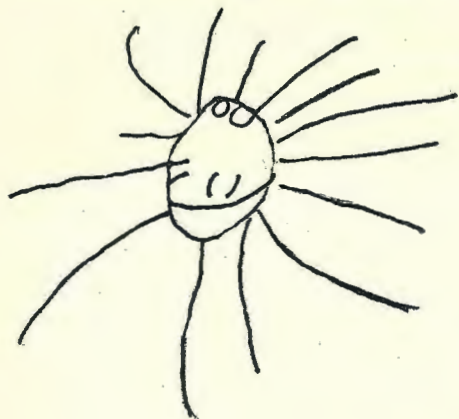
EMMA

UN SOL

AL MATÍ FEM LA CASA I L' ESCOLA.
ENS DIEM BON DIA I ENS POSEM A
L' ESCOLA PERQUÈ SOM A L' ESCOLA.
SI NO VE UN NEN EL POSEM A CASA (LAIA).

LAIA

UN CARGOL

UN SOL

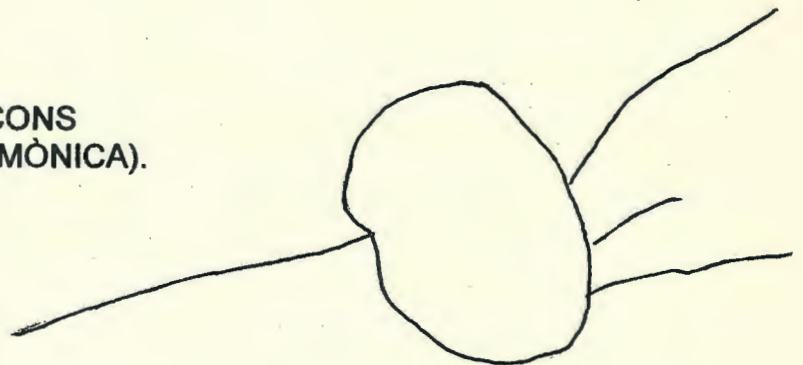
M' AGRADA EL RACÓ DE LA CASETA
PERQUÈ HI HA NINOS (MARIA).

UN CARGOL

MARIA

JO VULL CANTAR CANÇONS
I FER JOCS DE TAULA (MÒNICA).

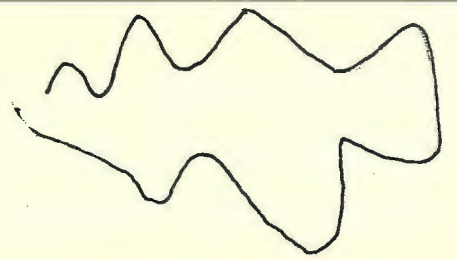

MÒNICA

UN CARGOL

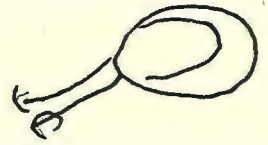

A LA CLASSE TENIM MOLTES
CONSTRUCCIONS.
M' AGRADA JUGAR AMB ELS
MEUS COMPANYS A LES
CONSTRUCCIONS (SHEILA).

UN NÚVOL

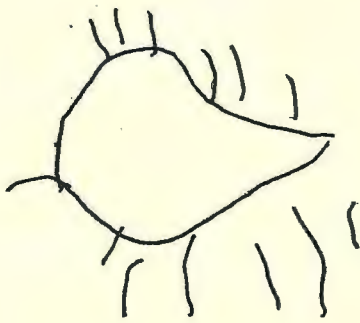
SHEILA A

UN CARGOL

A MI M' AGRADA JUGAR AMB
ELS TRENS (ÀLEX).

ÀLEX

UN SOL

UN CARGOL

SOM A LA TARDOR. HEM FET
UN ARBRE SENSE FULLES,
PERQUÈ AVUI CAUEN (CARLOS).

CARLOS

UN SOL

PLOU

CELEBRAREM LA CASTANYADA
BALLANT UNA DANSA I MENJANT CASTANYES (TOTS).

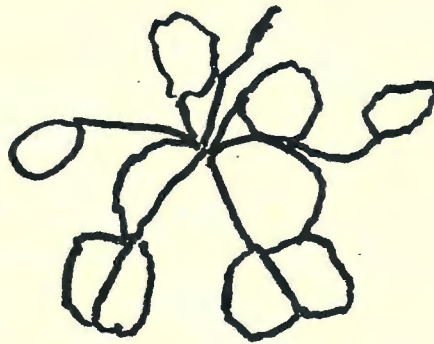
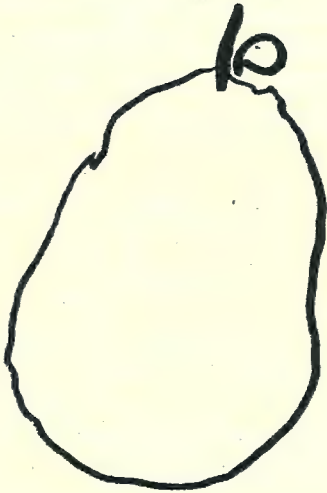

LA CLASSE DELS DOFINS, DESPRÉS D'OBSERVAR ELS DIFERENTS FRUITS DE LA TARDOR ELS HEM TASTAT FENT UNA MACEDÒNIA.

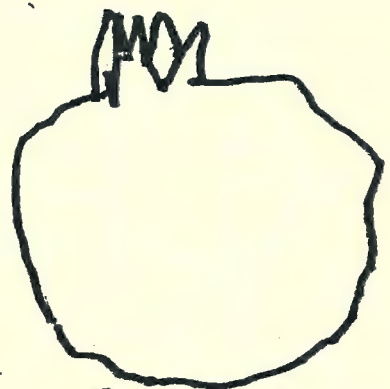
RECEPTA DE LA MACEDÒNIA

INGREDIENTS:

ROMA

RAIM

MAGNANA

MANDARINA

PERA

FIGA

MAJORANA

POMA

ELABORACIÓ:

①

PELAR LES POMES

PELAR LES PERES

PELAR LES MANDARINES

PELAR LES FIGUES

PICAR LA MARRANA AMB UNA CULLERA

RENTAR ELS RAIMS

②

TALLAR LA FRUITA A TROSSETS

③

POSAR LA FRUITA EN UN PLAT

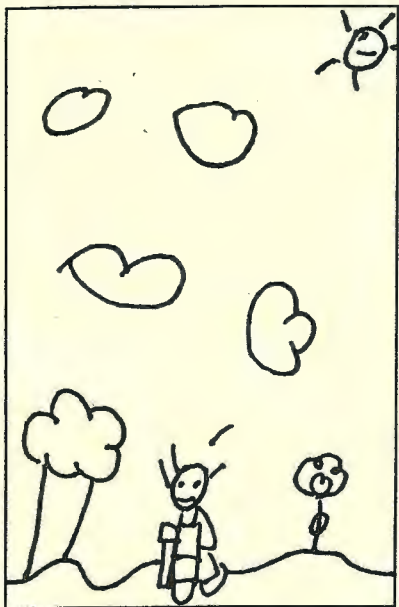
L'auca tardorenca

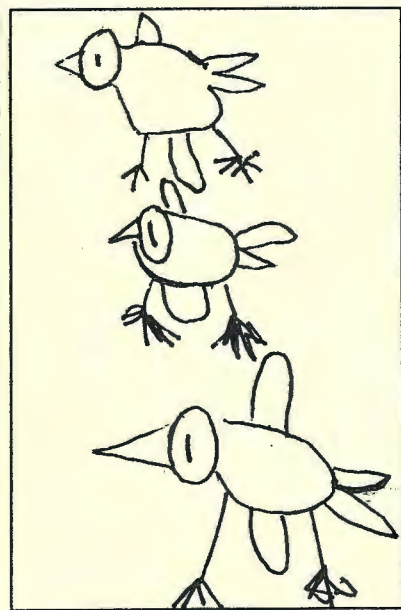
El setembre ha arribat
i a l'escola hem tornat

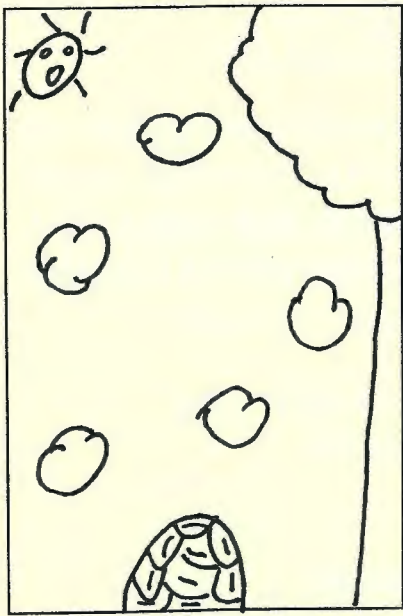
Aquest any, la tardor
ha vingut amb molta calor

Com que aquest any no plou,
el rovelló no es mou

Alguns ocells se'n van
volant, volant

A la tardor,
les fulles fan piló

Aviat farem la castanyada
per Sant Narcís, la diada

Autors/es:

Maria Pérez
Oriol Viñolas
Arnau Ibàñez
Sergi Coll
Pedro Zaragoza

Rafa García
Alfredo Zaragoza
Samuel Zaragoza
Inés Juárez
Gerard Fages

ELS NENS I LA FESTA

M'AGRADA LA FESTA DEL POBLE PERQUÈ VENEN MÚSICS EN DIRECTE I TAMBE PERQUÈ FAN PAELLA D'ARROS. M'AGRADARIA QUE TENGUÈSSIM PALLASSOS, TITELLES I MÀGIA. M'AGRADARIA DESPRÉS DEL DINAR FER UN PARTIT DE FUTBOL. I TAMBÉ M'AGRADARIA UNA CAMINATA PER PODER FER BAIXAR EL MENJAR.

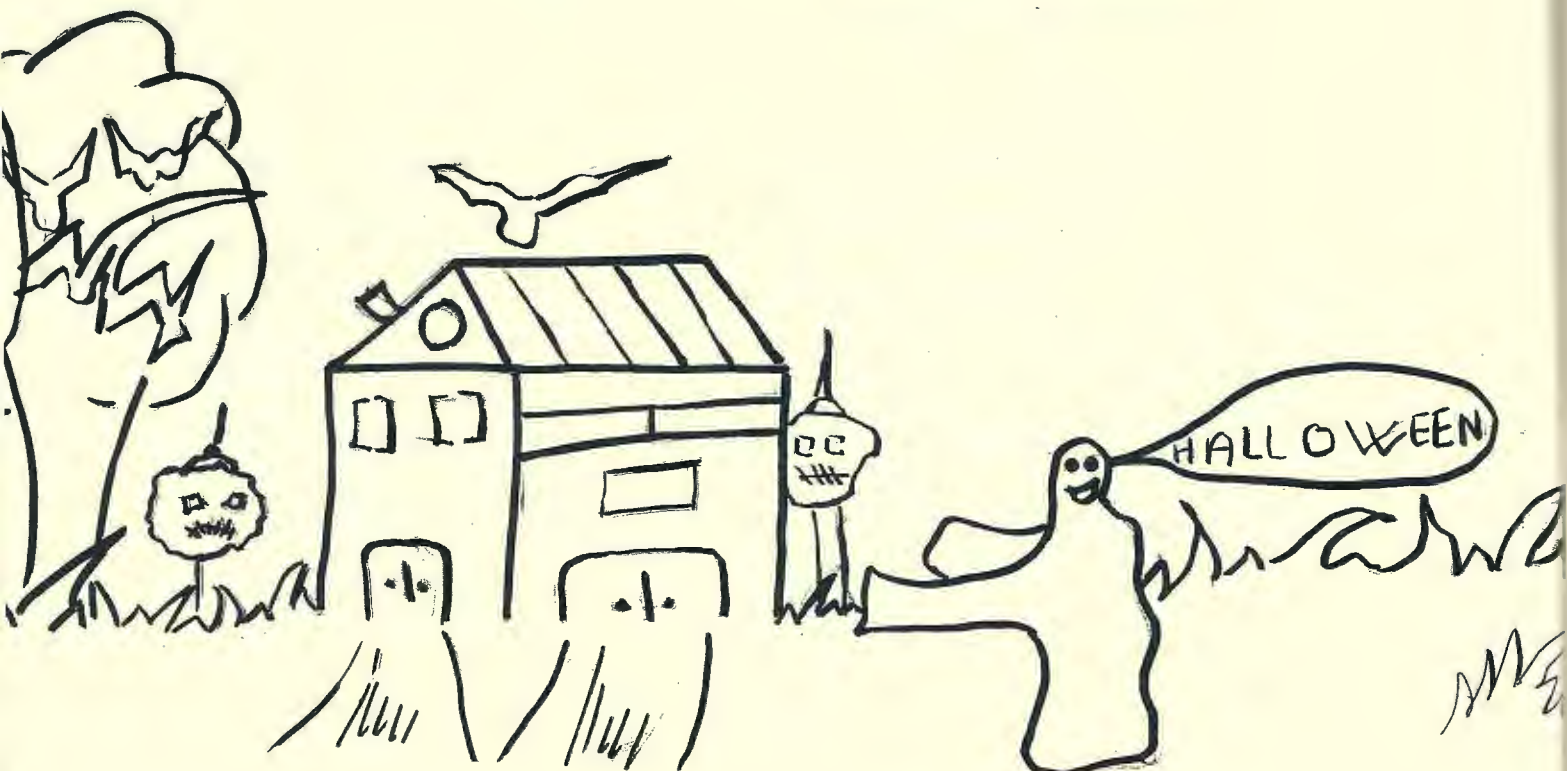
ISAAC ZARAGOZA.

L'any passat m'ho valg passar molt bé al ball de nit. Jo vull que hi hagin atraccions inflables com la Balena o el Titànic. La festa no està pensada per als nens.

Víctor Berja Enriquez.

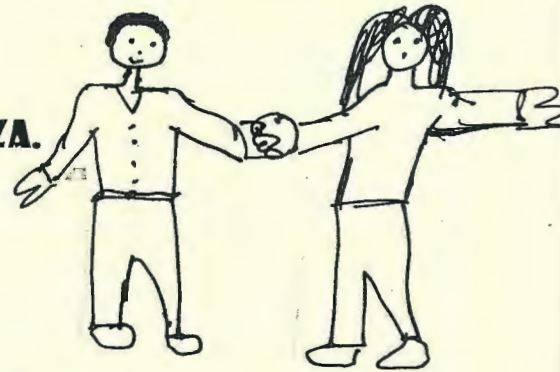
Si la festa del poble la preparés jo m'agradaria que cantessin i toquessin cançons més divertides i que en el camp de futbol hi haguessin atraccions i parades de fires, com la casa de halloween. També facin que les persones del poble facin curses de motos i bicicletes

Xùs Caballero Moreno

ES DIVERTIDA PERQUÈ VEIG COM BALLA LA GENT, PERÒ UNA MICA ABORRIT PERQUÈ LA MÚSICA ÉS MASSA SOSSA. SI FOS UNA MICA MÉS MARXOSA SERIA MILLOR. PER LES ALTRES COSES, TOT ESTÀ MOLT BE´.

SANDRA ZARAGOZA.

La festa del meu poble és divertida, perquè veig la gent com balla. M'agradaria que hi hagués atraccions com una casa de terror o un ball infantil. També que cantessin l'himne del Barça.

M'agradaria també que actuessin uns pallassos per nens quan no fan balls pels grans.

Iván Morillo Giner

Si la Festa Major l'escollís jo faria que la música dels balls fos rap, dance o màquina. També una exhibició d'skaters.

Seria molt "guai" un grup de diables, per exemple, perquè tenim uns carrers fantàstics per fer el correfoc del Far!!!!

A mi em sembla genial que la gent gran es diverteixi però nosaltres també, no us ho sembla??????

Eduard López

A mi m'agradaria que la musica del ball fos mes marxosa i que pel teatre vingués el Mag Fèlix. Totes les festes del poble són molt aborrides pels nens i nenes de la meva edat. Fan coses pels nens de P3 o P4 però pels de 5è. o 6è. no. Nosaltres ens aborrim molt perquè el teatre és molt infantil.

LAURA ESPADALÉ

PARIDES . COM

Espai de la revista Farus dedicat a les parides internàutiques.

Saps que...

- 1.- El nom complet del l'ànec Donald és Donald Fauntleroy Duck (ànec de Donald Fauntleroy).
- 2.- Al 1997 les línies americanes es van estalviar 40.000 dòlars traient una oliva de cada amanida.
- 3.- Una girafa pot rentar-se les orelles amb la seva llengua.
- 4.- Milions d'arbres són sembrats per accident per els esquiroles al enterrar les llavors i no recordar-se d'on.
- 5.- Menjar una poma és mes eficient que un cafè per mantenir-se despert.
- 6.- Les formigues s'estiren al matí quan es desperten.
- 7.- Les escombres de dents blaves son mes utilitzades que les vermelles.
- 8.- El porc és, junt amb l'home, l'animal que es crema al sol.
- 9.- Ningú és capaç de llepar-se amb la llengua el seu propi colze, és impossible.
- 10.- Només un aliment no es deteriora, la mel.
- 11.- Els dofins dormen amb un ull obert.
- 12.- L'ull de l'estruc és més gran que el seu cervell.
- 13.- El "quak" d'un ànec no produeix "eco" i ningú sap perquè.
- 14.- Es impossible esternudar amb els ulls oberts.
i la ultima...
- 15.- Aproximadament el 99% de les persones que llegeixen per primera vegada aquest escrit intenten llepar-se el colze amb la llengua!!!

Una Vinyeta

Dues Vinyetes

FRASES DE WODDY ALLEN

Les avantatges del nudisme salten a la vista.

La marihuana causa amnèsia i ... altres coses que no recordo.

Avui en dia la fidelitat només es veu en els equips de música.

Hi ha estudiants que els pena anar a l'hipòdrom i veure que fins i tot els cavalls aconsegueixen acabar la seva carrera.

Alguns matrimonis acaben bé, d'altres duren tota la vida.

El matrimoni és com les llibretes d'estalvi: de tant posar i treure es perd l'interès.

Hi ha qui destrossa rellotges per matar el temps.

S'ha de treballar vuit hores i dormir vuit hores, però no les mateixes.

La música japonesa es una tortura Xina.

L'eco sempre te la última paraula.

En els avions el temps passa volant.

Cada germà s'interessa per una germana, sobretot si és germana d'un altre.

Arreglar els problemes econòmics és fàcil, només es necessiten diners.

El mag va fer un gest i va desaparèixer la fam, va fer un altre gest i va desaparèixer la injustícia, va fer un altre gest i es va acabar la guerra. El polític va fer un gest i va desaparèixer el mag.

Com vols que t'oblidi si quan començo a oblidar-te, m'oblido d'oblidar-te i començo a recordar-te.

Estimeu-vos els uns sobre els altres.

A les quatre del matí mai se sap si és massa tard o massa aviat.

Jordi Company

Alliberament al segle vint . i . u

Dins el cada cop "menys espai" per fer allò que ens agrada fer, em poso a fer la meva reflexió anual per aquesta revista del meu poble que tant m'estimo.

I com sempre parteixo d'unes paraules "base", anhelades i somniades , a totes les èpoques de la vida: llibertat, alliberament, liberalització....

També cada any em proposo donar una visió optimista i el realisme em porta a una crítica dura, a vegades destructiva, i poc positiva.

Ben satisfets d'aquest benestar social i tecnològic queda poc temps per preguntar-nos sobre el veritable sentit del ser o sentir-se lliure. Segur que amb el ritme que portem i el que ens toca viure ens sentim lliures?

Començant pel desenvolupament de l'equivalència home-dona, segur que pel camí hi ha hagut una errada important. Tomo a reivindicar una dona mare i responsable en la maternitat que substitueix la dona alliberada d'aquest temps més insatisfeta i estressada que mai. O bé aposto per un compartir perquè a les llars algú aportí unes rutines i valors sans. On és l'alimentació sana? On és la comunicació de família? On és l'estabilitat?

Sexe i comunicació poden significar el mateix en el sentit biològic. En èpoques més reprimides el sexe hi és poc però es potencia la comunicació. Vivim una època de incomunicació de segona categoria, on el sexe està més representat que mai i es consumeix de forma passiva, substituint el veritable amor, que no resideix només en la pròpia satisfacció. La seducció i romanticisme s'esvaeixen.

Continuo en les formes socials del dia a dia i m'ofego dins un mal anomenat llibertinatge.

On han anat a parar les formes cíviques mínimes que feien més agradable la convivència? Tolerar l'altre, sigui qui sigui, sembla un repte cada cop més difícil.

L'evolució de les noves generacions ens poden portar a l'esperança? Observo criatures apàtiques i còmodes dins un món que es va buidant de valors. Avui ja no cal ni parlar, missatges sintètics amb el mínim de caràcters consoliden fets. La literatura ja no és necessària.

La TV i les estadístiques prou ens avisen de l'augment de consum i de l'addició conseqüència de tota aquesta societat del benestar que no porta enlloc. Ja no ho podem parar? La sang ja no circula per les venes i bull per lluitar per la justícia o injustícia, l'ebullició sanguínia surt en una incomoditat latent i massa sovint es manifesta en forma d'agressió i violència.

Per acabar, els delinqüents i els malalts es van fusionant en una societat sense normes i en una justícia i administració o institucions que ja no arriben a respondre a les noves formes d'injustícia, que es multipliquen pel desequilibri del sistema que hem creat, i per la infelicitat ,cada cop més respirable.

Al mateix temps arriben milers de nous individus, producte del desequilibri que occident ha generat en els seus països i ens sentim amenaçats. L'obertura portaria al creixement però no queda temps per assimilar!

Potser no calia anar tant depressa en el progrés, potser molts preferíem botigues petites amb productes de la terra abans de grans superfícies que no sabem què venen, potser el treball, l'habitatge, els bens,... es podien haver repartit d'una altra manera perquè tots en tinguéssim una mica i el necessari només.

Ara ja hi som, en una roda que ens engoleix i ens imposa un ritme on no hi ha temps per res més que per produir per gastar per?????

Encara com molts m'il·lusio amb coses per sobre de la realitat que respiro cada dia Inconsciència o idealisme?

Per acabar aquesta frase de "Mar adentro": Dins la ingravidesa del fons on es compleixen els somnis s'ajunten les voluntats per a complir un desig. Un petó encén la vida!

Teresa Teixidor i Planes

CUINA DE FESTA MAJOR

Hola a tothom!!! Un cop més ha arribat Sant Martí, la festa grossa del nostre poble. I com a cada festa major us proposo un menú que he pogut elaborar gràcies a la col·laboració d'algunes bones cuineres del poble. Bé, espero que us agradi i que us animeu a fer aquests plats que em sembla que han de ser boníssims!

Primer plat

VOL-AUX-VENTS FARCITS DE POTATGE DE PORRADA

Ingredients:

- 1 vol-aux-vents de mida gran (per persona)
- 4 manats de porros
- 2 cebes mitjanes
- 2 tassetes d'oli
- 50gr. de llard
- 100gr. de carn de porc (panxeta)
- 100gr. de formatges al gust
- Nou moscada en pols

El·laboració:

En primer lloc, es tallen els porros i les cebes. En una cassola on ja hi haurem abocat el llard i l'oli, afogarem la carn de porc tallada a daus petits. Tot seguit, hi afegirem els porros i les cebes, deixant que la barreja vagi coent una estoneta. Després, hi afegirem la crema de llet, els formatges i la nou moscada. S'ha de deixar coure tot plegat fins que adquireixi la textura d'una melmelada. Amb aquesta barreja, farem els vols-aux-vents i els posarem al forn durant dos minuts. Per llepar-se'n els dits!!!!

Sílvia Mayoles

Segon plat

MAGRET D'ÀNEC DE L'EMPORDÀ AMB POMA DE GIRONA

Ingredients:

- 2 magrets d'ànec (400gr.unitat)
- 2 cebes de Figueres ben grosses
- 2 pastanagues grosses
- 2 tomàquets ben madurs
- 4 pomes de Girona (millor grogues)
- 1 copeta de moscatell
- 1 copeta de conyac
- 1 copeta de vi blanc dolç
- sal i pebre

El·laboració:

En una cassola de ferro ben calenta i sense oli, hi posem els magrets salats i pebrats al gust i deixem que es daurin, primer pel costat de la pell. Quan estan rossets els retirem i daurem la ceba i la pastanaga tallada en juliana. Quan la ceba comença a ser rossa, hi afegim els talls de poma (partim la poma en quatre talls). Passats uns cinc minuts traiem la poma i hi aboquem els tomàquets triturats. Deixem que la tomata redueixi una mica, afegim els magrets, els licors i un vas d'aigua. Ho tapem i o deixem coure a foc lent. Passats vint minuts hi afegim la poma i els magrets. Triturem les verdures i una mica de poma, tallem els magrets a talls fins pel costat llarg i ho servim en una plata, afegint-hi els talls de poma. Fàcil i boníssim! Bon profit!!

Esther Jofre

Postres:

COCA DE PISTATXOS

Ingredients (8 persones):

- 4 ous
- 4 cullerades de sucre
- ratlladura de llimona
- 100 gr. de pistatxos
- mantega
- sucre en pols

El·laboració:

Per començar es trituren els pistatxos. Després es baten les yemes amb la meitat del sucre i la ratlladura de la llimona fins que aconseguim una pasta espumosa i de color groc clar. Tot seguit es munten les clares a punt de neu amb la resta del sucre, hi afegim la barreja de les yemes i els pistatxos a poc a poc. A continuació untem el motlle de mantega i hi espolsem sucre fi. Afegim la barreja. Escalfem el forn a 180° i hi introduïm el motlle durant 10 minuts. Podem acompanyar de vi dolç. Bon profit!!

Sara Bayés

Espero que us hagi agradat. I ja sabeu, si encara no heu decidit què fer per dinar el dia de la festa, aquí us proposo un menú amb el que quedareu molt bé. Bon profit a tothom!!

MOVIMENTS DEMOGRÀFICS

A nivell demogràfic, des de l'últim número de la revista FARUS, al nostre poble s'han produït els següents fets a destacar, a nivell demogràfic:

Naixements:

Maria Saurí Cufí, el 16 de Juny de 2004.

Xènia Pujolàs Moret, el 22 d'Agost de 2004.

Bateigs:

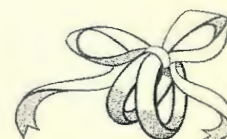
El dia 20 de Juny es va batejar a l'Església del Far d'Empordà la Marta Núñez Garcia.

El dissabte 3 de Juliol el Bisbe Carles va venir a l'Església Parroquial del Far coincidint amb la Primera i Segona Comunió del nens del Far per a Confirmar a tots aquells que no ho estiguessin del nostre poble.

Casaments:

El dia 27 d'Agost a l'Església del Far es van casar en Francisco Marcos Canto Guzman i l'Alejandra Zapata Garcia.

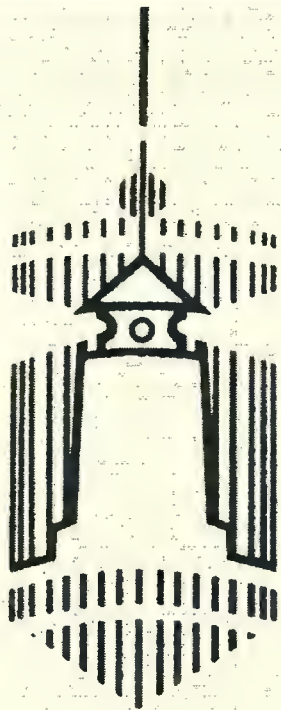
El dia 28 d'Agost a l'Església del Far es van casar en Sergi Tamayo Millàn i la Sara Bayés Quer.

Defuncions:

Emili Sala Bartet, el 15 de Juny de 2004.

Enric Campmol i Barnada, el dia 17 d'Octubre de 2004.

Subministres ***EL FAR S.L.***

Carrer de la Font, 1 17469 EL FAR D'EMPORDA (Girona)

Tel. 972 51 14 08 - Fax 972 51 41 44

FORJATS

ACABATS DE VIVENDA

COBERTS DE FIBROCIMENT

TEULES

GRANGES

IMPERMEABILITZACIONS

SANITARIS

GRESSOS

REVESTIMENTS

PREUS DIRECTES DE FÀBRICA

MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIO

EXPOSICIÓ I VENDA

Obert també dissabtes de 16:00 a 20:00.

Escola mixta. Fotografia cedida per la família del Mas Pep. Curs escolar 1958-59 aprox.

Primera filera (a dalt): Francisco Pavón, Joan Cusi, ?? García, Robert Güibas, Josep Mª Argelés, Josep Arnall, Vicenç Arnall, Mª Lluïsa Béch (mestra).

Segona filera: Joan Moret, Vicenç Güibas, Lluís Coll, Jordi Argelés, Martí Camoll, ?? García, Santi Coll, ?? García.

Tercera filera: Carme Casademont, Josefina Carbonell, Roser Béch, Neus Pujol, Rosa Mª Parés, Catalina Carbonell, Dolors Roviras, ???, Joan Coll, Maria Pavón.

Quarta filera: Jesús Campos, ?? García, Assumpció Carbonell, Anna Mª Béch, Maria Malé, Manolo Pavón, Joaquim Vergés, Francisco Moret, Anna Mª Casademont, Joaquim Bayés.

